



שנה טובה אמן



החל מ-11/11/2023
מחיר: 117" 712" 508" עם ארון

אמן
אמן
אמן



ויבא אל יצחק

- שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּסֻעֻדָּה רְבִיעִית מוֹצָאי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיֵּרָא ט"ז מִרְחֶשֶׁן 2.....
- יוֹם שְׁנֵי וַיֵּרָא ל' חֲשׁוֹן תַּשַּׁפָּה שִׁיעוֹר לְחוּט שֶׁל חֶסֶד 7.....
- וְהַתְּקַדְּשָׁתָם: אַהֲבָה אֲמִיתִית בֵּין אִישׁ לְאִשָּׁה – הִיא בְּלִי תַּאוּה 35.....
- הַפְּרִשָׁה: עֶשֶׂר קְשִׁיּוֹת שֶׁהִנֵּה לְאַלְיָעֶזֶר עַל אֲבָרְהָם כְּשֶׁשָּׁלַח לְחֶזֶק לְחַפֵּשׂ פְּלָה לְבָנוּ יִצְחָק 38.....

הַתַּמְנוּת
בְּאֵיבוֹת:
הַתְּחַדְּשׁוֹת
שׁוֹבוֹ בָּיִם
אֵינְטֵרנֵישְׁנָל
וְעוֹד



**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּסֻעֻדָּה רְבִיעִית מוֹצָאי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיֵּרָא ט"ז
מִרְחֶשֶׁן תַּשַּׁפ"ה**

כָּסִיל שׁוֹנָה בְּאוֹלְתוֹ" [מְשָׁלִי כו, יא],
הוּא אוֹכֵל אֶת הַקֵּיָא שְׁלוֹ, הוּא
מְקִיָּא וְהוּא אוֹכֵל אֶת הַקֵּיָא
שְׁלוֹ. אָדָם שְׁמַגִּיעַ לְצַדִּיק, אִז
הַרְבֵּה אוֹמֵר: זֶה כָּבֵר עֲבָרָה
שְׂאֲתָם עוֹשִׂים עֲבָרָה². אִז אֵי
אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֲבָרָה, מְרַב
אוֹר.

אִז קוֹרְאִים [חַיֵּי מוֹהֲר"ן סִימָן] ¹
עג' : הַרְבֵּה אוֹמֵר שְׂצָרִיכִים
לְהַכּוֹת אֶת הָרֹאשׁ בְּקִיר, זֶה לֹא
'פְּשׁוּט' שֶׁהַצַּדִּיק מוֹחֵל אֶת כָּל
הָעוֹנוֹת – זֶה רַק אִם אָדָם
עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה אֲמִתִּית. הַצַּדִּיק
עוֹזֵר לְאָדָם לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה,
לְהִתְחַרֵּט בְּאַמֶּת, וְלֹא לְחַזֵּר
לְכַסְּלָהּ, "כְּכֹלֵב שָׁב עַל קֵאוּ"

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

¹ כַּנִּל כִּי עָקֵר הַפְּנִים הִיא הַחֲקִמָּה וְהַדַּעַת לְשֵׂאוּ
אוֹר הַפְּנִים כְּמִבְּאֵר בְּמִקוֹם אַחֵר (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן
חֶלֶק א' סִימָן נ"ו):
² חַיֵּי מוֹהֲר"ן - אוֹת תְּקִיב
(סֵט) אָמַר (עַם אִז שׁוֹיִן אֵינן עֲבָרָה אִז אֵיר טִיט
אֵינן עֲבָרָה) [זֶה כָּבֵר עֲבִירָה כְּשֶׂאֲתָם עוֹשִׂים
עֲבִירָה] רְצוֹנוֹ לומר מִעֲתָה:

¹ חַיֵּי מוֹהֲר"ן - אוֹת עג
(יד) שִׁנָּה לְהַשִּׁיחַ הַנְּדַפְּסֵת בְּסִימָן ל' מֵה שֶׁכָּתַב
שֵׁם שְׂצָרִיכִין לְהַפּוֹת הָרֹאשׁ בְּקִיר, הֵינּוּ לְהַפּוֹת
הָרֹאשׁ שֶׁהוּא הַפּוֹחַ בְּקִירוֹת הַלֵּב, עַן שֵׁם. אַחֵר כָּד
שְׂמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ שֶׁאָמַר לְשֵׂא בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה ל"ח),
'וַיֹּסֵב הַזִּקְנָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר', שֶׁהִסֵּב וְהִמְשִׁיךְ
הַפְּנִים שֶׁהִיא הַמּוֹחַ וְהַדַּעַת אֶל קִירוֹת הַלֵּב, הֵינּוּ



כמו שכתוב בשורה ראשונה של מסלת ישרים³, שאדם נברא להתענג על השם⁴.

”הסכם אבריהם” עם האמירויות, אז יש ”הסכם אבריהם — אבימלך”.

אז עכשיו אנחנו לומדים בפרשה שלנו, לומדים על ”הסכם אבריהם — אבימלך”. זה הסכם מאד חשוב, כמו שיש

(אצלך זה כתוב בחמש על ההסכם? אצלך זה לא כתוב... אצלך זה כן כתוב? אצלך כתוב בחמש?) מה אבריהם נתן?

מראי מקומות והערות

לזרק אבנים. יש שתי שיטות, יש שיטה של המקסלת ישרים להתענג על השם, יש שיטה להתענג על זריקת אבנים, עכשיו כבר זורקים על יהודים גם כן, כבר השביע זרקו גם על יהודים. באו כן עשרה אברכים מיישיבות ליטאינות, אז הם קבלו מטח של אבנים. בעזרת השם, זה התענג של הפחורים, אני לא הולך לקחת להם את התענוג שלהם, חס ושלום. אני רק סתם אומר שזה חלול השם. מצד אחד, צד אחר, זה לא... המשטרה אמרה שהיא תקח את הילדים האלה למוסד סגור, יגדלו פושעים, יגדלו גנבים, הם ימכרו סמים. בגיל 40 – אחרי שישבו שלשים שנה בכלא, יחזרו הביתה שבורים).

³ מסילת ישרים - פרק א - בבאור כלל חובת האדם בעולמו
 יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו. והנה מה שהורונו חכמינו זכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזוי שכנתו שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. ומקום העידון הזה באמת הוא העולם הבא, כי הוא הנברא בהכנה המצטרפת לדבר הזה. אך הדרך כדי להגיע אל מחוץ חפצנו זה, הוא זה העולם. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה (אבות ד):
 (בשוכו בני אומרים: הוא נברא להתענג -

הַכִּי קְדוֹשׁוֹת, הַבָּנִים שֶׁל עָלִי, הַמְשָׁכָן.

וְאַחֲרֵי זֶה הַמְשָׁכָן נִחְרַב, וְלִקְחוּ אֶת אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ [לפלישתים], הַכֹּל זֶה הָיָה בְּגִלְלָה שֶׁהוּא נִתֵּן אֶת הַשְּׁבַע כְּבָשׁוֹת, וְעָלִי נָפַל מִהַכֶּסֶּא [וּנְפֹטָר] בְּגִיל תִּשְׁעִים וּשְׁמוֹנָה, נִשְׁבְּרָה לוֹ הַמַּפְרָקָת, וְנִחְרַב הַמְשָׁכָן בַּמִּדְבָּר, וּבְשִׁילָה, וּבְגִלְגָל זֶה שָׁלַשׁ, נֹב וְגִבְעוֹן זֶה חֲמֵשׁ, וּשְׁנֵי בְּתֵי מִקְדָּשׁ [יַחַד זֶה שְׁבַע] — בְּגִלְלָה שֶׁהוּא נִתֵּן אֶת הַכְּבָשִׁים לְאַבְימֶלֶךְ נִחְרְבוּ שְׁנֵי בְּתֵי מִקְדָּשׁ, וְגַם הָאֲרוֹן הָיָה שְׁבַע חֲדָשִׁים בְּפִלְשְׁתִּים, וְגִלְיָת לְקַח אֶת הַלְוִיָּוֹת. הַכֹּל זֶה הָיָה כִּי אֲבָרָהֶם נִתֵּן אֶת הַכְּבָשִׁים לְאַבְימֶלֶךְ. שְׁכַל תְּנוּעָה...

אָדָם אָסוּר לוֹ לַעֲשׂוֹת שׁוֹם

אֵיזָה שִׁחַד? כִּמָּה נִתֵּן? שְׁבַע כְּבָשׁוֹת, שְׁבַע כְּבָשׁוֹת. (זֶה לֹא כְּתוּב בְּכָל הַחֻמְשִׁים, אָנִי מִבֵּין...) שְׁבַע כְּבָשׁוֹת. אוֹמֵר הַמְדַרְשׁ רַבָּה⁵, (שׁוּבוּ בָנִים לֹא לּוֹמְדִים מְדַרְשׁ רַבָּה! אֲכַל מַעֲכָשׁוֹ יִהְיֶה מִתֵּר לְלַמֵּד... נִשְׁיֵג הַתֵּר, נִשְׁיֵג מִהַפְרָקָלִיטוֹת הַתֵּר לְלַמֵּד מְדַרְשׁ רַבָּה, כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְלַמֵּד אֶת זֶה, יֵשׁ שְׁבוּעַ אַרְבֵּי, אֲפָשֶׁר לְגַמֵּר אֶת כָּל הַמְדַרְשׁ, לְחַלֵּק אֶת זֶה לְשְׁבַע יָמִים, לְדַעַת מָה הַמְדַרְשׁ אוֹמֵר). הַמְדַרְשׁ אוֹמֵר: שְׁלֹשָׁה דְבָרִים, שְׁבַע כְּבָשׁוֹת [שֶׁאֲבָרָהֶם נִתֵּן לְאַבְימֶלֶךְ] זֶה הָיָה שְׁבַע נִשְׁמוֹת, נִשְׁמָה שֶׁל שְׁמִשׁוֹן הַגְּבוּר, (כָּלֶם יִסְעוּ אֵלָיו הַיּוֹם, זֶה רִבַּע שְׁעָה מִכָּאן). שְׁמִשׁוֹן הַגְּבוּר, וְשֶׁאוֹל וְשֶׁלֶשֶׁת בְּנָיו, כִּמָּה זֶה בְּיַחַד? חֲמֵשׁ? חֲפָנֵי וּפְנָחָס [בְּנֵי עָלִי] זֶה עוֹד שְׁנַיִם — זֶה שְׁבַע, שְׁזָה שְׁבַע נִשְׁמוֹת

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וּשְׁאוֹל וְג' בְּנָיו אֶתָּה נִתַּת לוֹ ז' כְּבָשׁוֹת בְּלֵי רְצוֹנִי כִּנְגַד כֵּן בְּנֵי מַחֲרִיבִין מִבְּנֵיךְ ז' מִשְׁכְּנוֹת וְאֵלוֹ הֵן אוֹהֵל מוֹעֵד וּגְלָל נוֹב וְגִבְעוֹן וְשִׁילָה וּבֵית עוֹלָמִים תֵּרִין אֶתָּה נִתַּת לוֹ ז' כְּבָשׁוֹת בְּלֵי רְצוֹנִי כִּנְגַד כֵּן אֲרוֹנִי חוֹזֵר בְּשִׁדָּה פְּלִשְׁתִּים ז' חֲדָשִׁים הַה"ד (תְּהִלִּים ע"ח) וְיִתֵּן לְשִׁבְעֵי עוֹז זֶה אֲרוֹן בְּרִית וְכֹתִיב (ש"א ו') וַיְהִי אֲרוֹן ה' בְּשִׁדָּה פְּלִשְׁתִּים ז' חֲדָשִׁים:

⁵ מְדַרְשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית - פֶּרֶשׁה נֹד פִּסְקָה ד' (ד) וַיִּקַּח אֲבָרָהֶם צֶאֱן וּבִקֵּר וַיִּתֵּן לְאַבְימֶלֶךְ וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ לְאַבְרָהָם מַה הִנֵּה שְׁבַע כְּבָשׁוֹת אִמְרָ לּוֹ הַקֶּב"ה אֶתָּה נִתַּת שְׁבַע כְּבָשׁוֹת בְּלֵי רְצוֹנִי חֵיִךְ שְׁאִנִּי מִשְׁהָה בְּשִׁמְחַת בְּנִיךְ ז' דוֹרוֹת אֶתָּה נִתַּת לוֹ ז' כְּבָשׁוֹת בְּלֵי רְצוֹנִי חֵיִךְ כִּנְגַד כֵּן הוֹרִגִים מִבְּנֵיךְ שְׁבַע צְדִיקִים וְאֵלוֹ הֵן חֲפָנֵי וּפְנָחָס וּשְׁמִשׁוֹן



אֲשֶׁל, וְהוּא חֶפֶר שָׁם בְּאֵרוֹת,
וְלֹא הָיָה פֶּעַם מִיָּם, לֹא הָיָה
צִינּוּרוֹת, הָיָה בָּאֵר אֶחָד בְּכָל
הַמְדָּבָר.

הַגֵּר הִלְכָה שְׁלֹשָׁה יָמִים בַּמְדָּבָר
הִיא לֹא רָאֲתָה בָּאֵר, וְאָז ה' פָּקַח
אֶת עֵינֶיהָ, הִלְכוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים
לְחֹפֶשׁ אֵיזָה בָּאֵר, זֶה נִקְרָא
"פֶּאטָה מוֹרְגָנָה" [= חֲזִיוֹן
תַּעֲתוּעִים, שְׂאָדָם שְׂמַדְמִין
מִשְׁהוּ חוֹשֵׁב שֶׁהוּא רֹאֵה
אוֹתוֹ].

כִּי קִרַח אָמַר [עַל הַנְּסִים שֶׁמִּשָּׂה
עָשָׂה]: "זֶה הַכֹּל הָיָה פֶּאטָה
מוֹרְגָנָה, זֶה הָיָה מֵרֵב שְׂכַמָּה
שְׂאָדָם אֵיזָה מְדַמִּין שֶׁהוּא כְּבָר

הֶסְכֵּם עִם רְשָׁעִים, עִם גּוֹיִם, כִּי
הַגּוֹיִם הֵם רַק גּוֹזְלִים אֶת הַכֹּל.
כִּי "הֶסְכֵּם אֲבָרְהָם — אַבְימֶלֶךְ"
פְּרוּשׁוֹ; שְׁלֹא אַבְימֶלֶךְ מִתֵּר לְגִזֹּל
אֶת הַבְּאֵרוֹת שֶׁל אֲבָרְהָם,
וְלֹא אֲבָרְהָם אָסוּר לְגִזֹּל אֶת
הַבְּאֵרוֹת שֶׁל אַבְימֶלֶךְ.

כִּי אֲבָרְהָם חֶפֶר בְּאֵרוֹת, כָּל יוֹם
הוּא חֶפֶר בָּאֵר חֲדָשָׁה, כֶּתוּב
בְּאֵבוֹת דְּרַבִּי נִתָּן פָּרְקוּ וְשִׁבְכָל
פָּרֶשֶׁת דְּרַכִּים, "וַיִּטַּע אֲשֶׁל
בְּבָאֵר שְׁבַע" [בְּרֵאשִׁית כ"א, ל"ג] —
בְּכָל פְּנֵה בְּעוֹלָם, אֶפְלוּ בְּאֵבו
דְּאֲבִי, אֶפְלוּ בְּדוּחָא, אֶפְלוּ
בְּקִטָּא, כָּל פְּנֵה בְּעוֹלָם
שְׂאֲבָרְהֵם הִגִּיעַ — הוּא בְּנֵה שָׁם

נָשִׁים אֲלֻמָּנוֹת, כִּי הָאִשָּׁה הֵיְתָה צָרִיכָה לְתַת לְבַעֲלָהּ עִם נְבוֹט — שְׁלֹא יֵלֶךְ לְרִקּוּדִים, כִּי הוּא אָמַר "רַק לְרִקּוּדִים, רַק לְרֵאוֹת אֶת הַמְּחֻלוֹת, זֶה מוֹפֵעַ שֶׁל רִקּוּדִים" [וְכַבֵּיכּוֹל לֹא לַעֲבֹד עֲבוּדָה זָרָה בְּפִעֵל].

הַיּוֹם אָמְרוּ שְׂיִזְרְקוּ אֶלְךָ כְּטַבְּמִי"ם, אִז אֲנַחְנוּ מִבְּקָשִׁים מְכַלֵּם לַעֲלוֹת עַל הַגְּגוֹת וְלַתְּפֹס כְּמָה כְּטַבְּמִי"ם, שְׁנוֹכֵל לְסַע עוֹד הַלֵּילָה לְאוֹמֵן — בְּתַנְאֵי שְׁכָלֵם חוֹזְרִים לְוִתִּיקִין, אִז בְּעֶזְרַת ה' ב־24:00 בְּלֵילָה מִתְּכַוְּנִים לְזַרֵּק פֹּה אֶלְךָ כְּטַבְּמִי"ם, כָּל אֶחָד יַעֲמֵד פֹּה עַל הַגַּג, יֵשׁ פֹּה הַרְּבֵה גְּגוֹת, וְכָל אֶחָד יָבִיא יִתְּפֹס אֶת זֶה, וְאַחֲרֵי זֶה אִם ח'וֹמִינֵי יִרְצֶה אֶת זֶה בְּחֻזְרָה, אֲנִי כְּבֹר יְסַדֵּר אֶת זֶה, אֲנַחְנוּ כְּבֹר נִבְּא אֵלָיו עִם הָאֵג, נַעֲשֶׂה אִיזָה הִסְכֵּם חֲדָשׁ "הִסְכֵּם אֲבָרְהֵם — ח'מִינְאֵי", לְהַחֲזִיר לוֹ אֶת הַכְּטַבְּמִי"ם.

וְהַנָּשִׁים לֹא חָטְאוּ בְּשׁוֹם חָטָא, שׁוֹם אִשָּׁה לֹא מֵתָה בְּמִדְבָּר, בְּמִשְׁךָ 40 שָׁנָה, רַק הַגְּבָרִים,

רוֹאֶה אִיזָה בְּאֵר, בְּכָלֵל לֹא הֵיְתָה יָם — זֶה הֵיְתָה פֹּאטָה מוֹרְגָנָה". וְהַגְּבָרִים הָאֲמִינוּ, הַנָּשִׁים לֹא הָאֲמִינוּ. כִּי הָאִשָּׁה הִיא סָרְגַל, הָאִשָּׁה הִיא לֹא מִתְּפַתָּה. כְּתוּב בְּמִדְרָשׁ רַבָּה פְּרָשָׁה יח שְׁהַגְּבָרִים הֵם מִתְּפַתִּים, לֹא הַנָּשִׁים, הַנָּשִׁים... הַגְּבָרִים הָאֲמִינוּ לְקַרַח, הָאֲמִינוּ לְמַרְגָּלִים, אָמְרוּ שְׁהַכֵּל זֶה פֹּאטָה מוֹרְגָנָה, הָאֲמִינוּ לַעֲגֹל שְׁהַעֲגֹל זֶה מַעֲשֶׂה מְרַכְבָּה, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר הַרְּמַבֵּי"ן [שְׁהֵם אָמְרוּ שְׁהַעֲגֹל זֶה] שׁוֹר בְּמִרְכָּבָה. הַנָּשִׁים אָמְרוּ: אוֹתָנוּ לֹא מְעַנִּין כְּלוּם — "לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתַּחַת" [שְׁמוֹת כ, ג], "בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל" זֶה גַם כּוֹלֵל מַעֲשֶׂה מְרַכְבָּה.

לְכֵן שׁוֹם אִשָּׁה לֹא מֵתָה בְּמִדְבָּר, שׁוֹם אִשָּׁה בְּמִשְׁךָ 40 שָׁנָה, מֵתוּ שְׁשִׁים רְבוּא גְּבָרִים, כָּל הַנָּשִׁים נִשְׁאַרוּ אֲלֻמָּנוֹת. כָּל תַּשְׁעָה בָּאֵב בָּאוּ הַיְלָדִים וְחָפְרוּ בּוֹר לְאֲבָא שְׁלָהֵם, יְלָלוֹת, בְּכִיוֹת בְּכָל הַמְּחַנָּה, 158,820 יְתוּמִים, מַעַל ל־150,000 יְתוּמִים, 15,000

הַנְּשִׁים שֶׁלֹּא עָצְרוּ אֶת הַבְּעָלִים לְלַכֵּת לְקַרְחַן נִשְׁאַרוּ כַּמּוֹבֵן אֲלֻמְנוֹת. כִּי כִּכָּה רַבְּנוּ אוֹמֵר בְּ[סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת] נֶאֱוָף בְּסַעֲיָף ל', שֶׁכֹּל הַגְּאֻלָּה הִיא תִּהְיֶה רַק בְּזִכּוֹת הַבְּנוֹת, בְּזִכּוֹת הַבְּנוֹת שֶׁשׁוֹמְרוֹת עַל עֲצָמָם וְהוֹלְכוֹת בְּצַנִּיעוּת. וְכָל בַּת אֵיךְ שֶׁהִיא בָּאָה הַבִּיתָה תִּאָּרֶיךְ אֶת הַשְּׂמֵלָה מִיַּד תוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת, חֲמֵשׁ דְּקוֹת מֵאֲרִיכִים אֶת

הַשְּׂמֵלָה. הָרַב חֲדָשִׁים לֹא דִּבֶּר, חֲדָשׁ שֶׁהוּא לֹא הֵיךְ, [וְעוֹד חֲדָשׁ] חֲגִים — הָרַב לֹא רָצָה לְדַבֵּר בַּחֲגִים. כָּל בַּת צְרִיכָה לְלַכֵּת לְהֵאָרֶיךְ אֶת זֶה עַד הַקְּרִסֵּל, בְּלִי יוֹצֵא מֵהַכֶּלֶל, וּמִיַּד לַעֲשׂוֹת זֶה כְּשֶׁמִּגִּיעִים הַבִּיתָה, עוֹד הַלְּיָלָה, וּבְעֲזָרַת ה' נִזְכָּה לְגֻאֻלָּה הַשְּׂלָמָה, בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

יום שני וירא י' חשוון תשפה שיעור לחוט של חסד

כִּי שָׂרָה שָׁמָּה: ⁶] וּבִרְכָתִי אֶתְּהַ וְגַם נִתְּתִי מִמֶּנָּה לְךָ בֶּן וּבִרְכָתִי וְהִיתָה לְגוֹיִם מְלֻכֵי עַמִּים מִמֶּנָּה יְהִי? " (בראשית פרק יז, טו-טז).

[עוד קשה למה כשצחקה שרה הוכיח אותה ה' על כך], אבל גם אברהם צוחק, תמיד הגברים [-], אברהם צוחק, הוא אומר מה פתאום, בגיל מאה ילד, בגיל 90 ילד, ה' אומר לו: בסדר, אל תדאג, יהיה בסדר, בסוף אברהם אומר: אתה יודע מה, יותר טוב ציפור אחת ביד משתי ציפורים על העץ, אתה

אז עכשיו הפרשה הזאת יש פה מיליון קושיות, בדרך כלל אתם אנשים תמימים אין לך קושיות נכון? אסור שיהיה קושיות אבל זאת הפרשה הכי קשה מכל הפרשות, קושיות בלי סוף, יש כאן מכל הכיוונים, מאיפה שתלך אתה לא יוצא מהקושיות, אתה לא יכול לצאת מהקושיות, אי אפשר, מה שרה כאן צוחקת, מה הפלא [שהמלאך אמר שיהיה לה בן, הרי] מה כתוב מקודם בלך לך? "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-אַבְרָהָם שְׂרִי אֲשַׁתְּךָ לְאִתְּךָ אֶת-שְׂמָה שְׂרִי

מוראי מקומות והערות

⁶ (אני לא יודע אם אתם קוראים את זה, שובו בנים שובו בנים לא יודעים אפילו פסוק).

⁶ (אני לא יודע אם אתם קוראים את זה, שובו בנים קוראים את זה? לא יודע, אז טוב

וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל-פָּנָיו וַיִּצְחַק
וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ הֲלִבְּן מֵאֵה-שָׁנָה
וַיֵּלֵד וְאִם-שָׂרָה הִבְתַּת־שָׁעִים
שָׁנָה תֵּלֵד: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל-
הָאֱלֹהִים לֹא יִשְׁמְעָל יִחְיֶה
לְפָנֶיךָ: (בראשית יז, יז-יח) זהר
בראשית⁷ ר' שמעון בר יוחאי

אומר לי [שיוולד] יצחק, עוד שנה
תגיד לי עוד שנה ועוד שנה,
בינתיים "במה אדע כי ארשנה",
כי כל רגע אדם חוטא, כל שניה
אדם פוגם בעיניי, אז אני רוצה
מה שיש לי [כלומר שה' יברך את
ישמעאל שכבר נולד].

מראי מקומות והערות

מאברהם והיה להגר בן מאברהם, ואברהם
אמר התפלל לפני הקב"ה לו ישמעאל יהיה
לפניך, ואף על גב דקדשא בריך הוא הוה
מבשר ליה על יצחק ואף על פי שהקב"ה היה
מבשר לו על יצחק, ואמר לו אבל שרה
אשתך יולדת לך בן וגו', עכ"ז אתדבק אברהם
בישמעאל נתדבק אברהם בישמעאל
והתפלל עליו, עד דקדשא בריך הוא אתיב
ליה ולישמעאל שמעתך וגו' הנה ברכתי
אותו והפריתי אותו והרביתי אותו במאד
מאד, לבתר אתגור ועאל בקיימא קדישא עד
לא יפוק יצחק לעלמא אחר כך נימול
ישמעאל ונכנס בברית קודש עד שלא יצא
יצחק לעולם, לכן הוא צער גדול שנולד
ישמעאל ונימול כדמפרש ואזיל.

ותא חזי, ארבע מאה שנין קיימא ההוא ממנא
דבני ישמעאל בא רואה ארבע מאות שנה
עומד הממונה של בני ישמעאל (לא מבואר
מתי היו אלו הת' שנים ומה ענינו דוקא ת'
שנים), ובעא קמי קדשא בריך הוא ומבקש
לפני הקב"ה, אמר ליה מאן דאתגור אית ליה
חולקא בשמך שאל ממנו מי שנימול יש לו
חלק בשמך, אמר ליה אין יש לו חלק, אמר
ליה הממונה והא ישמעאל דאתגור אמאי לית
ליה חולקא בך כמו יצחק והרי ישמעאל
שנימול למה אין לו חלק בך כמו יצחק, אמר
ליה דא אתגור כדקא יאות וכתיקונוי אמר לו
הקב"ה יצחק נימול כראוי וכתיקונו דהיינו
מילה ופריעה, ודא לאו הכי וישמעאל אינו כן
כי לא עשו לו פריעה, וכן בני ישמעאל

⁷ זהר מתוק מדבש שמות, וארא לב, ע"ב
רבי יוסי ורבי חייא הוו אזלי באורחא אלו הב'
תנאים היו הולכים בדרך, אמר רבי יוסי לרבי
חייא שאל ממנו, אמאי את שתיק למה אתה
שותק הא אורחא לא אתתקן אלא במלי
דאורייתא הרי אין הדרך מתתקן אלא בדברי
תורה, אתנגיד רבי חייא ובכה נאנוח רבי חייא
ובכה, פתח ואמר לפרש מש"כ ותהי שרי
עקרה אין לה ולד, ווי על דא ששרה היתה
עקרה והוא שגרם שיקח אברהם את הגר
ויולד ישמעאל, ווי על ההוא זמנא דאולידת
הגר לישמעאל אוי על זמן ההוא שהגר
הולידה את ישמעאל.

אמר ליה רבי יוסי, אמאי למה אתה מצטער
כל כך על לידת ישמעאל, והא אולידת לבתר
והוה לה בריא גזעא קדישא הרי שרה הולידה
אחר כך את יצחק והיה לה בן גזע קדוש, אמר
ליה רבי חייא את חמי ואנא חמינא אתה רואה
את מעלת יצחק ואני רואה את רשעת
ישמעאל והרעות שיעשה לישראל, והכי
שמענא מפומי דרבי שמעון מלה ובכינא וכך
שמעתי מפיו של רבי שמעון דבר זה ועל כן
אני בוכה, שכך אמר רבי שמעון ווי על ההוא
זמנא אוי על זמן ההוא שנולד ישמעאל, דבגין
דשרה אתעכת לפי ששרה נתעכבה
מלהוליד בנים, על כן כתיב ותאמר שרי אל
אברם וגו' בא נא אל שפחתי וגו' ועי"ז נולד
ישמעאל, ועל דא קיימא שעתא להגר למירת
לשרה גבירתה ועל כן עמדה השעה להגר
לרשת את שרה גבירתה, והוה לה בריא



בוכה בוכה בוכה, (אתם לא בוכים, טוב שאתם לא בוכים), ווי לאותו רגע, ווי ווי, בשביל ארבעה מילים אנחנו סובלים עד היום [מהערכים בני ישמעאל], בשביל ארבעה מילים, אברהם אומר ארבע מילים, כל הנפט של ישמעאל, כוונת הכל בארות נפט, דוחא -)

מראי מקומות והערות

ארחיק להו לבני ישמעאל מדבקותא דלעילא הרחיק את בני ישמעאל מדבקות העליון, ויהב להו חולקא לתתא בארעא קדישא בגין ההוא גזירו דבהון ונתן להם חלק למטה בארץ הקדושה בשביל המילה שבהם, וזמינין בני ישמעאל למשלט בארעא קדישא כד איהי ריקניא מכלא זמנא סגי ועתידין בני ישמעאל לשלוט בארץ הקדושה זמן רב כשהיא ריקה מכל, כמה דגזירו דלהון בריקניא בלא שלימו כמו שהמילה שלהם היא ריקה בלא שלימות של פריעה, ואינון יעכבון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו עד דישתלים ההוא וכותא דבני ישמעאל והם יעכבו לבני ישראל מלחזור למקומם עד שיושלם וכות המילה של בני ישמעאל.

הנימולים לא עושים פריעה, ולא עוד אלא דאלין מתדבקין בי כדקא יאות לתמוניא יומין ולא עוד אלא בני ישראל מתדבקים בי כראוי שנימולים לשמונה ימים, ואלין רחיקין מני עד כמה ימים ובני ישמעאל רחוקים ממני עד הרבה ימים כי לא נימולים אלא כשהם בן י"ג שנה, אמר ליה הממונה של ישמעאל להקב"ה, ועם כל דא כיון דאתגור לא יהא ליה אגר טב בגיניה ועכ"ז כיון שנימול וכי לא מגיע לו שכר טוב עבור זה.

חזר רבי חייא להתאונן ואמר ווי על ההוא זמנא דאתיליד ישמעאל בעלמא ואתגור אוי על זמן ההוא שנוולד ישמעאל בעולם ונימול, מה עבד קדשא בריך הוא מה עשה הקב"ה להפיס דעתו של הממונה על בני ישמעאל,

עבדו עבודה זרה.

"לו ישמעאל יחיה לפניך" בכה אוי אוי, בכה ר' שמעון, ווי על ההוא זמנא, ווי ווי, ועל זה בכינא, ר' שמעון שהוא הגיע לפסוק הזה הוא היה בוכה, ריבוננו של עולם מה קורה כאן, אברהם, מה לך ולישמעאל, מי זה ישמעאל? "פָּרָא אָדָם יָדוּ בְּכָל יוֹד כָּל בּוֹ" (בראשית טז, יב), הוא ישחט את עם ישראל, ישחט אותם מיליון פעם, עשו (- האירופאים) אנחנו יודעים שהיה [שואות ופוגרומים וגירושים, שדברים אלו מתועדים], אבל בישמעאל [אין ספרים שמספרים את כל מה שעשו], היה פוגרומים כל יום, כל רגע, במרוקו, בכל מדינה, בבבל, בעיראק, בכל מקום פוגרומים נוראים.

וה' מבשר לאברהם על יצחק, [אומר:] ויהיה לך את יצחק, ואברהם אומר אני רוצה את ישמעאל, ה' אומר לו, ה' עושה ניסים [ויולד יצחק], אל תדאג, ולישמעאל שמעתך, הנה ברכתי אותו, והפריתי אותו, והרביתי אותו, [ובכח הברכה הזו] הם רק הורגים יהודים כל היום, זה מה

בירת קטר) הכל בארות נפט, באיראן הכל בארות נפט, לא פיצצו להם, כי היו עולים המחירים, היו באים פה כולם לחסל אותנו, ביידן לא מרשה לפוצץ, טראמפ אמר תפוצצו מה שאתם רוצים, העיקר תעזבו אותי, תנו לי מנוחה כבר.

כאן זהר חלק שני וארא דף ל"ב ר' שמעון בוכה, צריכים לבכות כאן [כשקוראים את הפסוק] "לו ישמעאל יחיה", איך אברהם אבינו אומר לו אני רוצה מה שבטוח בטוח.

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲבֶל שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ יִלְדָּת לְךָ בֵּן וְקָרָאתָ אֶת־שְׁמוֹ יִצְחָק וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתּוֹ לְבְרִית עוֹלָם לְזַרְעוֹ אַחֲרָיו: וְלִישְׁמַעֲאֵל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה בְרַכְתִּי אֹתוֹ וְהִפְרִיתִי אֹתוֹ וְהִרְבִּיתִי אֹתוֹ בְּמֵאד מְאֹד שְׁנַיִם עָשָׂר נְשִׂאִים יוֹלִיד וְנִתְּתוּ לְגוֹי גְדוֹל" (שם שם, יט-כ) "במאד מאד" זה מחמד (- מיסד האיסלם), [92], 'במאד מאד' בדיוק, שני ד' זה ח', ומחמד יש שני מ', ועוד ד' זה שני ב' [היינו ב' ועוד שני א'], אז יש פה נבואה [שה' ברך את אברהם] שהוא (- מוחמד) יוציא אותם מעבודה זרה, הם



[לשערי ירושלים], אבל - חנוכה, חנוכה היה יום ראשון בלילה אז הוא נכנס [לירושלים] ביום ראשון, אז הצבא נכנס, אחרי זה הוא נכנס ביום שלישי, זה כבר נר שני, והוא ירד מהסוס [כשנכנס בשערי ירושלים], הוא אמר אני לא נכנס עם הסוס, בשום אופן לא עם סוס, היה מצלמות, מצלמים אותו יורד מהסוס, הולך משער יפו ברגל, ואז ר' יוסף חיים זוננפלד מקבל את פניו, היה לו משלחות מהצ'רקסיים, מהארמנים, מהערבים, מכל הכיתות שהיה פה בירושלים, היה פה מאה כיתות, היה לו משלחות מכולם, הוא אמר מה שמצא חן בעיני זה רק ר' יוסף

שהם עושים, מה שעשו בשמחת תורה זה היה כל יום.

ועוד אברהם מל את ישמעאל, ולכן 400 שנה, בדיוק 400 שנה התורכים שלטו [בארץ ישראל], הרב'ה אומר ישמעאל האמיתי זה התורכים, 400 שנה מ-1517 עד 1917 זה בדיוק, מי שלומד היסטוריה זה בדיוק 400 [-] הוא בנה את החומה של ירושלים, לא היה חומה, [השר של ישמעאל ביקש חלק בארץ ישראל כי גם ישמעאל נימול], ולא מגיע לו (-) והוא לא קיבל חלק בארץ, אז בסדר יהיה לו 400 שנה, אז בדיוק 400 שנה הם שלטו כאן, עד שהגיע אלנבי, הוא כבר הגיע חודש לפני חנוכה

יהיה בבצרה, אמר את זה בוש [נשיא ארצות הברית] שכבשו את עיראק, עכשיו התקיים הפסוק: "זָבַח לַה' בְּבִצְרָה" (ישעיהו לד, ו), יש שם עיר בצרה עד היום, מדרום לבגדד, אז ברגע שהאמריקאים כבשו את זה אז הוא אמר את הפסוקים האלה, פה בישראל פחדו להגיד אותם, אבל הם אמרו, הגויים מאמינים בתנ"ך יותר מהיהודים.

"לאחוז בכנפות הארץ" (איוב לח, ג), כל זה רק יהיה בעוד 200 שנה, או [בעוד] 300 בו' [אלפים] צ"ג, ו' צ"ג זה 3605 [אחרי שאמר משה רבינו ואתחנן], 515 כפול 7. לאחוז בכנפות הארץ – זה רק יהיה בעוד 308 שנה [-].

וכל המלאכים של מעלה, כי יש מלאכים למעלה [של ישמעאל כמבואר בזהר שהביא], כי ישמעאל מתפלל ולכן הוא מצליח, ישמע – אל, ולא ישאר מהם אפילו אדם אחד רק עם ישראל, "ה' צִלְףָּה עַל יַד יְמִינָהּ" (תהלים קכא, ה), זה הולך על לעתיד לבוא, כל המזמור תהלים פרק קכא (א) שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׁא עֵינַי אֶל־הַהָרִים מֵאֵין יְבֵא עֲזָרִי: (ב) עֲזָרִי מֵעַם ה' עֲשֵׂה שְׁמַיִם

חיים זוננפלד, והרבנים היהודים, שהם לבושים בכגדי כבוד, בגדי פאר, רואים עליהם את זיו השכינה, כולם היה להם הוד מלכות.

אז [ישמעאל שלטו בארץ ישראל] בדיוק 400 שנה, על הרגע, על השנייה, כמו שאומר הזהר, ואחרי זה הוא אומר שיבוא ישמעאל וישלטו בארעא קדישא שהיא ריקנית.

כי כתוב בגמרא צ"ט בסנהדרין [את הפסוק] "וְאַתֶּם הָרִי יִשְׂרָאֵל עֲנַפְכֶם תִּתְּנוּ וּפְרִיכֶם תִּשְׂאוּ לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל כִּי קָרְבוּ לְבוֹא" (יחזקאל לו, ח), ברגע שישראל הגיע, היהודים הגיעו [לארץ ישראל] נהיה פה פרדסים, הארץ פרוחה, הפריחו את השממה, הערבים [כששלטו בארץ ישראל לא נהנו ממנה], הכל זה שממה גמורה, אבל הם ישלטו על ירושלים.

זה כבר רק יהיה בעוד 200 שנה, זה גוג ומגוג, ואז יבואו בני אדום, ובסוף יבוא עוד גוי, יבואו כמה, יהיה פה שלוש מלחמות נוראות, אחת בירושלים, אחת ברומא, יכבשו את רומא, כי רומא זה [-], ואז



קוראים שורקל'ה, יש פה מיליון שמות לשרה, אבל דווקא שרה, זה השם הכי יבש, זה מראה שזה סתם איזה אשה זרה כזאת - שרה, אתה יכול לקרוא לה שורקה, שורקלה, שרלה, תקרה לה שרלה, תקרה לה שרי, אבל מה פתאום שרה?.

ה' אומר לאברהם אתה הולך עכשיו הביתה, עוד חמש דקות אתה מגיע הביתה, הכולל זה חמש דקות מהבית, אתה מגיע הביתה, אתה קורא לה שרה, לא שרקה, ולא שרלה, ולא שרי, תקרא לה שרה, אברהם מגיע הביתה הוא אומר: שרה, שרה, איזה שרה? מה עשיתי לך? למה שרה? שרה זה השם הכי יפה שבכל השמות, למה לא קוראים שרה? קוראים שרי שורקה שרלה יש מיליון שמות, מה פתאום שרה? ה' אומר לו שרה,

וְאָרָץ: (ג) אֲלֵי־יִתְּנָה לְמוֹט רִגְלָךָ אֲלֵי־יָנוּם שְׁמֶרְךָ: (ד) הֲיֵנָה לֹא־יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: (ה) ה' שְׁמֶרְךָ ה' צִלְךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ: (ו) יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־יִכַּכֶּה וַיְרִחַ בְּלֵילָהּ: (ז) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמַר אֶת־נַפְשֶׁךָ: (ח) ה' יִשְׁמַר־צִאתְךָ וּבֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם".

הכל מצד ימין. ולכן יעקב שם את אפרים מצד שמאל, כי החסדים הולכים לכיוון שמאל, הולכים באלכסון אומר האר"י ^[1].

[אחר שבירך ה' את אברהם שיוולד לו בן, אמר לו ה' ששרי לא תקרא עוד שרי אלא שרה, וכשקרא אברהם אבינו לשרה: שרה, ולא קראה לה בשם חיבה, אמרה לו שרה שלא ידעה מנבואה זו], מה זה השם שרה? מה עשיתי לך? תגיד, מה חטאתי לך? מה קרה כאן? למה שרה? תקרא שורי, תקרא שרי, נקרא לה שרי, יש קוראים שורקה, יש



אמיתית.

[שאלה שרה:] מה פתאום [ה' אמר שתקרא לי מהיום שרה], תסביר לי למה? [ענה אברהם שה' אמר שתקרא שרה ו]יהיה לך בן, בן, מזל טוב, מזל טוב, היא רוקדת היא קופצת, היא אשה בת 89 עוד מעט 90. כל זה קורה שם ביום הראשון, ברגע שהוא מקבל את הנבואה מיד הוא מספר לה, ה' אמר מהיום קוראים לה שרה, והיא רוקדת כל הלילה.

[ו]ה' אמר אז לאברהם:] יהיה לך בן, ובטוח שיהיה לך בן, ומיליון אחוז שיהיה לך בן, ואין כאן שום שאלה, ויהיה לך, זה הבטחה, אני אומר לך, הוא שרט שריטה על הכותל, אמר בעוד 365 יום, כי שנת לבנה זה 354 יום או 355, אבל שהשמש תגיע

שרה, [אמר לה אברהם:] את יודעת שרה, ה' התגלה אלי ואמר לי מהיום יקראו לך שרה. היה לך התגלות? כן! איזה התגלות, אולי חלמת חלום, אולי סתם, לא, ה' התגלה אלי, הוא אמר לי קוראים לך מהיום שרה, מהיום יקראו לך שרה, שרה, שרה.

מה עשיתי? תגיד לי מה חטאי, מה פשעי? למה לא שורי? למה לא שרקה? למה לא שורקלה? יש כאן מילון שמות, אתה יכול לבחור לך, דווקא שרה בחרת? כן, ה' ככה ציווה עלי, ה' פקד עלי, הוא התגלה, אולי זה דמיון? אולי חלמת? אולי זה... בא לאיתנים, בא לרופא, תקבל זריקה, לא, זה נבואה אמיתית, אני אומר לך, זה נבואה אמיתית אמיתית אמיתית



החליפו לך את השם, ולמה קוראים לך שרה, ועכשיו אחרי כל זה, וכל ההבטחות האלה, וכל הנבואות האלה, והיא כבר מבינה שזה נבואת אמת, היא חשבה שזה סתם דמיון, והוא הסביר לה זה נבואת אמת, זה לא סתם, ואפילו על ישמעאל בקשתי, וגם את ישמעאל הוא בירך. (בהמשך השיעור חוזר לבאר עניין זה.)

ו"בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֶבְרָהָם" (בראשית יז, כו), ואוספים את כולם, ועושים ברית מילה, ומאה אלף איש, מאה אלף מקורבים, כולם

לשריטה הזאת בעוד שנה בדיוק, תדעי לך, בדיוק, אז יהיה לך בן, ואיזה ריקודים והם רוקדים ביחד, זקנים בגיל מאה מותר לרקוד ביחד, והם רוקדים עד הבוקר, עד וותיקין הם לא מפסיקים לרקוד.

אחרי שלושה ימים מגיעים שלושה אנשים, אומרים [לשרה] יהיה לך בן, היא מתחילה לצחוק, מה, זה הפוך על הפוך, רק שובו בנים מסוגלים לכאלה דברים, אחרי שמבשרים לה שיהיה לך בן, והיא רוקדת כל הלילה, והוא מסביר לה למה



תמונות משנים עברו

ברית מילה, וענר ואשכול
אומרים לו בשום אופן לא, תדע
לך אנחנו [להגן עליך], יהרגו אותך,
כתוב במדרש תנחומא, כל
העולם מחכה להרוג אותך, יש
פה גואלי דם, אתה שכחת
שהרגת שני מיליארד אנשים שש
מאות מיליון⁸, אתה הרוצח הכי

גדול ארכי רוצח, ביידן משתגע,
האריס משתגעת מה הוא עושה
לפלסטינאים, אנשים חפים
מפשע, אנשים ממש קדושים
וטהורים. אברהם פחד אולי
הרגתי צדיק, ה' אומר לו אנוכי
מגן לך, זה היה בגיל 75, היום
אתה כבר בגיל 99, עברו 24

❁ מראי מקומות והערות ❁

ארבע מאות פרסי [פרסה]. רחב צואר סוסי
היה ארבעים פרסי. סך כל החיילים שבמחנהו
היה מאתים וששים ריבוא אלפים חסר חד
[פחות אחד]. בעי אביי: האם כוונת הברייתא
שמהמאתים וששים רבוא אלפים היה חסר
חד ריבואי [ריבוא אחד], או שמא כוונת
הברייתא שהיה חסר חד אלפא [אלף אחד],
או שהיה חסר מאה, או שהיה חסר רק חד?
ומסקינן: תיקו.

⁸ סנהדרין צה ע"ב

אמר רב יהודה אמר רב: בא עליהם סנחריב
הרשע בארבעים וחמשה אלף איש בני מלכים
יושבים בקרונות של זהב, ועמהן שגלונות
[מלכות] וזונות. ובשמנים אלף גבורים לבושי
שריון קליפה, ובששים אלף אחוזי חרב רצים
לפניו, והשאר פרשים. וכן באו על אברהם,
כשנלחם בארבעת המלכים. וכן עתידין לבוא
עם גוג ומגוג.

במתניתא תנא: אורך מחנהו של סנחריב היה



בני יעקב אבינו], אחד בגיל 13 אחד
בן 13 וחצי, צוציקלך, קטנטנים,
קטנטנים! אחד בגיל 13, 13
וחצי אולי [שמעון בן 13 ו-9
חודשים, ושוחטים 24 אלף איש,
איך אפשר להבין את זה בכלל,
24 אלף איש שוחטים אותם!
עוברים מבית לבית.

כמו שהיה שם בלבנון, שחטו
400 [בסברה ושתילה], אחרי שרצחו
את חרירי, את הנשיא, אז באו
ישמעאלים, שחטו ישמעאלים,
זה הישמעאלים שחטו אותו, כי
הוא היה דרוזי, אז שחטו אצל
הדרוזים, סברא ושתילה [נהרגו]
400, אתם עוד לא נולדתם אולי

שנה, ואומר המדרש כל העולם
מחכה לגאול דם, יש פה שני
מיליארד שש מאות מיליון
גואלים, מחפשים לגאול את
הדם שלך, לחסל אותך, [אם תעשה
ברית] אתה תמות, אתה לא תוכל
לזוז, שלושה ימים "בהיותם
כואבים".

אחרי זה יש פרשת וישלח, (אני לא
יודע אם אתם קוראים את זה, שובו בני לא
קוראים, זה טוב שאתם לא שובו בני, יש
לכם נס גדול כי שובו בני בכלל לא מכירים
שיש וישלח, אבל זה מה שכתוב, אני לא
יכול לשנות את זה), "ביום השלישי
בהיותם כואבים", הולכים שני
צוציקלך, כאלה קטנים, [שמעון ולוי



כל העולם ישחט אותנו, כולם מחכים לגאולת הדם, שחטו שני מיליארד שש מאות מיליון, (אבל אני מקווה שאצלכם זה כן כתוב, כי טובו בנים הם לא לומדים את זה, הם לא מכירים את הדברים האלה בכלל, אז ברוך ה' שאתם לומדים אצל הרב שלום, אז אתם לומדים קצת חומש לכל הפחות).

אז כתוב [על בני העיר שכם] "ביום השלישי בהיותם כואבים", 24 אלף איש, אז רואים ששלישי למילה - זה (- הריגת בני העיר שכם) היה שלישי למילה - אז אפשר לשחוט עם שלום, אי אפשר לזוז, זה [-אברהם] זקן בגיל 90, הם (- ענר

אז, שחטו ככה, הלכו מבית לבית, שחטו בלי סוף אנשים, ו[אחר כך] הכריזו על היהודים שזה עם של רוצחים.

ועכשיו הולכים [-נהרגים על ידי משעון ולוי] 24 אלף איש לא 400 איש, 24 אלף איש שוחטים אותם, והולכים מבית לבית שוחטים, אף אחד לא יכול להתנגד, אף אחד לא יכול לעשות כלום, צוציקלך, שני צוציקלך.

אז עכשיו [אמרו ענר ואשכול לאברהם אבינו, אם] אנחנו פה כולם ימולו, כל החיילים [של אברהם], זה צבא שלום, מאה אלף איש, [מיד] יבוא

מילה, [היה] אנשים [ש]נולדו מהולים, נח נולד מהול, אבל לעשות ברית מילה לא היה דבר כזה, העולם כבר נמצא (2400), אברהם הוא בגיל מאה, אז עכשיו זה בדיוק 2048 שנה [מבריאת העולם], הוא נולד ב1948 שנה, [מאה] פחות שנה, [שאברהם נימול בגיל 99], זה 2047, העולם עוד לא מלו בכלל, פתאום שוחטים ילדים קטנים, חותכים אותם, ומבוגרים, ואנשים זקנים בגיל 90, בגיל מאה, ושטפי דם, וכולם ימותו, בשום אופן אנחנו לא ניתן את זה, החברה אמרו אנחנו [נהרג אתכם את אנשים ימות מהברית מילה].

כתוב "בעצם היום הזה", אז אשכול אמר תלך לאיזה מערה [לעשות ברית], תיסע לשכם, לא בחברון, תיסע למיאמי, תיסע, פה הודיעו שיהרגו את כולם פה, אחד ימות יהרגו את כולם, לא ישאר אחד בחיים, ענר אומר לו גם כן, זה פיקוח נפש, אתה לא יכול לעשות בפרהסיה, תתחבא באיזה מערה, תתחבא מתחת לאדמה, תעשה את הברית בשקט, בא ממרא אמר לו

ואשכול) אומרים יהיה לך שטפי דם, זה לא ילד בגיל שמונה ימים, ילד בן שמונה ימים אז עשו בדיקה מדעית, שהדם נקראש תוך אלפית שניה, מי שרואה ברית מילה תוך אלפית שניה הילד כבר לא בוכה, כבר הדם נקראש, הוא כבר לא מרגיש כאבים, אבל זקן בגיל 90, 99 יהיו שטפי דם, אתה תמות משטפי דם, כל זה אומר המדרש תנחומא, יבואו כולם להרוג אותנו, ולך יהיה שטפי דם, ואחרי זה באמת שאברהם רץ כתוב שהדם טפטף, שהוא רץ לקראת האורחים.

אז שני מיליארד שש מאות מיליון פחות אחד [גואלידם ממלחמת אברהם והמלכים]. כולם (- כל בני העיר שכם) נשחטים על ידי שני צוציקים (- שמעון ולוי), אז מה יהיה כאן, אז אשכול אמר בשום אופן [לא למול].

וחוץ מזה [אמרו לאברהם אבינו שאם אנשים שיעשו ברית ימותו מהברית] אמרו נהרוג את כולכם, תדעו לכם, אם אחד ימות אנחנו שוחטים את כולכם, זה ברית מילה ראשון בעולם, לא היה דבר כזה ברית

תיכנסו לשובו בנים, אל תתקרבו בכלל למקום הזה, אני אומר לכם, לא כדאי לכם, העמי ארצות הכי גדולים זה שובו בנים...)

אז מה כתוב בשפתי חכמים בוירא, מיד בהתחלה, ושניים מתו, מי מתו? "ועוד יש מדרש אגדה" מביא השפתי חכמים, שפתי חכמים ענק, יותר גדול מכל הרש"י, תדעו לכם בשעה שאברהם מל את אשכול ואת ענר מיד מתו, שניים ראשונים מתים, הגיעו פרקליטות, הגיעו משטרה, שמו אזיקים על אברהם, ישר לבית סוהר, שני מתים, כבר גמרנו, שניים מתים, התחלת למול כבר מתים אנשים, זה לא סתם למול אנשים, הם בטח היו גם בגיל מאה, הם היו בגיל של אברהם אבינו, ישר שטפי דם, ישר מתו, סקנדל, חורבן העולם.

ואז מגיע ממרא אומר עכשיו תמולו אותי, התברר שענר

בפרהסייה, תעשה בימה, עם מסכים, עם וילונות, עם טלוויזיות, עם מסכים מכל הכיוונים, וכולם יראו שעושים פה ברית מילה למאה אלף איש, ויצא נחל של דם.

ומה אומר השפתי חכמים? בסוף כן מתו [מהברית], (טוב שאתם לא לומדים את זה, זה נס גדול שאתם לא יודעים את זה...), כך אומר השפתי חכמים, (אני לא יודע מאיפה הוא לוקח את זה, מה הוא כותב את זה פתאום?...), בסוף מתו כן, מתו! מתו כפשוטו! זה לא פשוט בכלל, זה לא פשוט לעשות ברית מילה, בניו יורק מתו שלושה, רצו לבטל ברית מילה בניו יורק, בדיוק בשנה אחת מתו שלושה, אולי היו חלשים, היו חולים, המוהלים אולי היו... אולי היו מחלות רקע. (אז אתם לא לומדים שפתי חכמים, זה הכי טוב, אבל מילא שובו בנים לא לומדים, אבל אתם חייבים לדעת שפתי חכמים, אל תהיו שובו בנים, אל

מראי מקומות והערות

עצמו ימול אחרים, בא אברהם והתחיל למול את עצמו, ולא היה יכול מתוך הצער, בא הקדוש ברוך הוא וסייעו שנאמר (נחמיה ט' ח') וכוות עמו הברית, ולפי שנתן לו עצה על המילה לפיכך נגלה בחלקו.

⁹ שפתי חכמים בראשית פרק יח פסוק א אות ג.

ועוד יש מדרש אגדה שמל את אשכול ואת ענר ומתו, אמר לו ממרא לא יתקיימו אותם שתמול עד שתמול עצמך שנאמר (לעיל י"ז ג') המל ימול והוא חסר וי"ו לומר המל



'איני יודע' זה הכי גבוה, אז בא פרשה, לומדים את השפתי חכמים, לומדים היכל הברכה, לומדים פרשת וירא, "לו ישמעאל יחיה לפניך", יש מה לעשות יש מה ללמוד כל הלילה.

אז מה שרה צוחקת? כבר רקדו כל הלילה, והוא אמר לה מהיום קוראים לך שרה, יהיה לנו בן, בן, מזל טוב מזל טוב מזל טוב, מה יש פה לצחוק? על מה היא צוחקת בכלל? מה יש פה לצחוק? אז כתוב אפילו גוי אומר לך [ברכה], אתה נוסע עם נהג מונית, הוא אומר לך: לאן אתה נוסע? לכותל להתפלל? טוב, שהתפילה תתקבל, תגיד

ואשכול הם חלקו על אברהם, היו נגד אברהם, הם אמרו לו לא למול, ואמרו לו תעשה ככה, ותעשה את זה בצנעה, תיסע לשכם, תיסע לחלחול, תיסע לטייבא, שם תעשה את הברית. אז ענר ואשכול שהם היו נגד אברהם, ורק מלו בגלל לחץ חברתי, זה נקרא לחץ חברתי, אז הם מיד מתו, ונהיה רעש בכל חברון, אנשים מתים, אברהם רוצח, ארכי רוצח, כבר שחט שניים.

לכן ה' התגלה אליו באלוני ממרא, אז כל זה דברים שכתובים, אבל אתם לא לומדים אותם, אז אתם עושים הכי טוב,

לבוא בן אדם, יכול להיוולד [מאבן], אז על מה היא צוחקת? היפלא מה דבר? על מה את צוחקת? שרה הצדקת, שהנר לא כבה לעולם.

[ומתרג:] היא התפלאה שלא ראתה באברהם שום שינוי, אז ותצחק, על מה היא צוחקת? אז מה אומר המאור ושמש? היא צוחקת למה ה' עשה אותי ילדה, אני רוצה ללדת בגיל 90 וזה מסביר היכל הברכה¹⁰ אז על מה היא צחקה? היא לא צחקה על הבשורה של

אמן, מה זה משנה, כתוב לא משנה גוי או עמלקי או חמאסניק הוא אומר לך שהתפילה תתקבל, תגיד אמן, מה יש פה לצחוק בכלל? וחוק מזה אפילו אם היא לא ידעה שיהיה לה בן, אבל אומרים לה שיהיה לך בן.

אומר העמק דבר אפילו ה' יגיד לאבן שיצא ילד מהקיר תאמין שיצא ילד מהקיר, תאמין, זה היה הנצי"ב, (הוא לא היה שובו בניס הוא האמין בה...).. אפילו ה' יגיד לך שהאבן תלד, אז כמו שיכול

מראי מקומות והערות

היצר הרע, פי עד הנה הוליד אברהם נשמות אלהות, ונתתי לו ארבע בנות טבעי גוף קדוש, [כלומר שכדי ששרה שיצאה לגמרי מכל היצר הרע תוכל ללדת בדרך טבעית, נשתנה גופה וחזרה להיות צעירה והחזיר לה היצר הרע כדי שיצחק ויולד בדרך טבעית].

ושרה לא ידעה מזה [שכדי ללדת את יצחק יחזיר לה ה' את היצר הרע], ולזה צחקה, [שאמרה:] לי היתה עדנה [כלומר אני חזרתי להיות צעירה, וחזר לי היצר הרע], ואדני זקן [- ואברהם נשאר זקן וה' לא החזיר לו היצר הרע], אם פן [טענה שרה:] יהיה הבן מסטרא דיילי, סטרא דנקבא, ולא יהיה לו חיות באריכות ימים, [וביאר מורינו הרב שאמרה, שאם תביא ילד עם יצר הרע הוא יהיה מוכרח למות בקיצור ימים, ובאמת האמינה שתוכל ללדת, אלא שהצטערה שבשביל זה היא צריכה לחזור ליצר הרע].

'ויאמר ה' אל אברהם: למה זה צחקה לאמר, [כלומר:] שאמרתה [- שנחשבת צחוק] הוא [שאמרה:] 'האף אמנם אלד ואני זקנת',

¹⁰ היכל הברכה מבואר על פי מורינו הרב, בו מבואר סוד הפסוק, ומדוע יש בו שלושה פסיקים.

ותכבש שרה | לאמר לא צחקתי כי | יראת ויאמר | לא כי צחקה: (בראשית יח, טו)
[היכל הברכה:] שרה לאמר - [במילים אילו יש] פסיק באמצע, וצריף להפסיק מעט, כי האמירה היתה באמת, אלא אף על פי כן ותכבש, אמנם בדברי שרה לא היו מפרשין לאמר על מה זה פחשה שרה להשם יתברך, רק דרך סתם פחשה ואמרה לא פה הוא דברי השם יתברך כמו שאמרתם סבורים כי שאני צחקתי בודאי, אלא יש בדבריו איזה פנימיות.

כי ענו טענת שרה היתה [ותצחק שרה], ששחקה ושמחה אחרי בלתי היתה לי עדנה, שנשתנה גופה ונתן לה עקר מטרון ודם נדות, וחזרה לימי נעוריה כדי להוליד את יצחק בדרך הטבעי, כדאיתא בירושלמי, וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק, וארבע בתי, אורב נתתי ברעו כדי להוליד את יצחק, שהוא

אז יצא ילד מהקיר, מה זה בעיה, יצא ילד מהקיר, אז מה היה הצחוק? כבר לפני יומיים הוא כבר בישר לה שיהיה לך ילד, וכולם יודעים שיהיה לה ילד, כולם יודעים שיהיה לה ילד, כולם יודעים את זה.

ופתאום חזר לשרה דם נדה,

❁ מראי מקומות והערות ❁

מפלאי השגחה. וְלֹא־וַתִּכְחַשׁ שָׂרָה [שלא ידעה מזה] נְחֻשֵׁב לָהּ כְּחֹשֵׁי, אִף שְׁאֲמָרָה אֲמַת לְאִמֹּר: אֲמִירְתָּה הִיְתָה 'לֹא צָחֲקָתִי כִּי רָאִיהָ', שְׁהִיְתָה מִתְיַרְאֵת שְׁהִיְתָה הֵבֵן מִסְטָרָא דְרִי"ו, וְלֹא מִסְטָרָא דְע"ב, וְלֹא יְהִיָּה לוֹ חַיִּית, [וביאור מוריני הרב כוונתו: שהמילים כי יראה לא הולכים על שרה שהיא פחדה על עצמה, אלא ששרה יראה ופחדה שאם יצחק יוולד כך הוא ימות].

וְלֹא־יֵשׁ הַפֶּסֶק בֵּין 'כִּי' ל'רָאִיהָ', כִּי הוּא עֲנִין בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, שְׁאֲמָרָה מַה שְׁאֲמָרָה כִּי כָּף הִיָּה הַדָּבָר וְכָף, וְהַפֶּסֶק מִפְּרֵשׁ שְׂרָשׁ הַעֲנִין, וְטַעֲנָתָה הִיָּה יְרָאָה, 'וַיֹּאמֶר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ', הוּא מַה שְׁאֲמָר אִיזָה עֲנִין הַנֶּעְלָם, עַל מַה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ הוּא כָּכָה, שְׁהִיְתָה [יצחק מתחילה] מִסְטָרָא דְנֻקְבָא, וְלֹא־יֵשׁ פֶּסֶק בֵּין וַיֹּאמֶר לֹא, כִּי אֲמִירָה הִיָּה עֲנִין נֶעְלָם, תְּשׁוּבָה עַל דְּבַרְיָה, וְאִף עַל פִּי כֵן נְחֻשֵׁב לָהּ לְשִׁחּוֹק שְׁלֹא הֶאֱמִינָה, וְהַרְהֵרָה אַחַר מַעֲשֵׂי הַיָּשָׁם יְתַבְרָךְ, וְלֹא־לֹא כָּף [שמו ששרה אומרת שלא צחקת, אלא], כִּי צָחֲקָתִי. וְעִין בְּלִקּוּטֵי תוֹרָה בְּדַבְרֵי מִן דְּבָרִים מְתוּקִים:

[בכל התורה לא נמצא עוד פסוק אם שלושה פסיקים כמו זה חוץ מבמדבר לג, לב שם מדבר משבט ראובן גד וחצי שבט במנושה וביאר מוריני הרב ששם יש שלושה פסיקים כיון שבזה שביקשו נחלה מחוץ לארץ ישראל הפסיקו את עצמם מעם ישראל וגלו ראשונים, ועוד פסוק כזה יש בני"ך ולא ביאר היכן]

הבן, זה היא כבר יודעת לפני יומיים, היא כבר יודעת שיהיה לה בן, זה ברור שיהיה לה בן, אין לה שום שאלה בזה, אז על מה היא צוחקת? אז אומר היכל הברכה.

והנצי"ב אומר אפילו ה' יגיד לאבן ללדת, שיצא ילד מהקיר

[שרה אמרה:] וְכִי חֲלִילָה אֵין יְכַלֵּת בְּיָדוֹ יְתַבְרָךְ שְׁאֵהִיָּה אֹלִיד אִף שְׁאֲנִי זְקַנְתִּי, וְלָמָּה הַחֲזִיר אוֹתִי לִימֵי עוֹרִים, [וביאור מוריני הרב שכך טענה: שכמו שה' יכול לעשות נס ואשה בת תשעים תחזור להיות כבת עשרים, כך ה' יכל לעשות נס שגופה וטבעה יישארו כבני תשעים ובכל אופן תלד, ולא תצטרך לשוב לייצר הרע, ועוד שאם היא תשוב לייצר הרע] וְאִבְרָהָם עוֹמֵד בְּזַקְנָתוֹ [שאינו שב לייצר הרע] אִם כֵּן יְהִיָּה הֵבֵן מִכֶּחַ שְׁלִי, וְהִיָּה מִסְטָרָא דְנֻקְבָא, וְטַעֲנָתָה הִיָּה: שְׁאִם הִיָּה שְׁנֵיהֶם בְּמַדְרָגָה וְעִנְיוֹ אֶחָד, יְהִיָּה הֵבֵן מִסְטָרָא דְאִבְרָהָם, [ואם כן] אוֹ שְׁהִיָּה לוֹ לְהַחֲזִיר גַּם לְאִבְרָהָם לִימֵי עוֹרֵי, אוֹ שְׁהִיָּה לִי שְׁנֵיהֶם וְהֵם בְּזַקְנָתָם.

וְלֹא־הַשִּׁיב הַיָּשָׁם יְתַבְרָךְ: ה' הִפְלֵא מֵהַיָּשָׁם דְּבָרִי, כִּי בְּאֲמַת צְרִיף לְהִיּוֹת [יצחק] מִסְטָרָא דְנֻקְבָא לְצַרְף עֲנִיָּה, וְלִכְמָה דְּבָרִים נֶעְלָמִים, [סבות פל הסבות - ה'] [ה'] סִבָּב שְׁהִיָּה לוֹ חַיִּים [על ידי שישבו ויכניסו בו נשמה חדשה, כפי שקרה ליצחק שבעקידה פרחו ממנו נשמתו שבאה מצד הנוקבא ונכנסה בו נשמה חדשה שבכוחה חי] כְּמוֹ שְׁעָשָׂה לְחַבְקוּק וְלִיֹּנָה וְלִיצְחָק בְּאֲמַת, בְּיָדוֹעַ, וְלֹא־לֹא נִתְכַּסְּהָ חֲלִילָה פֶּלַל מֵאֵת הַיָּשָׁם יְתַבְרָךְ כִּי בְּאֲמַת וְלִשְׂרָה בֵּן [כי ה' ידע שאפילו שבצורה זו יוולד יצחק עם נשמה מצד הנוקבא שלא תיהיה לו חיים, כפי שידעה שרה, כמו כן ה' ידע שבהמשך חייו יצחק יקבל נשמה חדשה] וְהוּא

נולדים ילדים בעלי מומים, וצריכים ללכת איתם לבית חולים, כי אדם שקוע בתאוה הזאת, הרב'ה אומר אי אפשר להוציא את האנשים, כתוב בשבחי הר"ן אי אפשר להוציא אנשים שקועים בתאוה, מחכים כבר מגיל 3 להתחתן, חושבים שהכל מותר [אחרי החתונה], ולא מבינים שאז נולדים ילדים בעלי מומים, וחלשים, וחצי



עיוורים, חצי חרשים, לא מבינים מדוע, אדם מורכב מטריליון חלקים, מספיק שחלק קטן לא עובד [והוא כבר בעל מום].

אז היא צחקה על זה, למה ה' עושה איתי צעירה בת 12.

נביא שבחי הר"ן¹¹, הרב'ה אומר

וחזרה לימי נעורים היא אומרת: ריבוננו של עולם, מה זה, למה אתה עושה לי את זה? אני לא מבינה את זה, אני כבר בגיל 90, אני כבר יצאתי מהשטויות האלה, מהתאוה הזאת, זה התאוה הכי נוראה מכל התאוות, זה התאוה הזאת, לכן

❁ מראי מקומות והערות ❁

דמיהם כל כך עד שנתערב דעתם עד שאין יכולים להבין כלל ואין נכנס בלבם כלל שאפשר למאס תאוה זו, על כן אי אפשר

¹¹ שבחי הר"ן - אות טז ואמר: שאי אפשר לדבר מזה עם אנשים שכבר נתגשמו בענין זה. כי כבר נתערבו

יעלון היה לו בן מפגר, אז פתחו את על"ה, אז הוא (- אותו בן) נפטר בגיל 25, ילד אוטיסטי, ילד מונגולי, הם לא יכולים להבין בכלל מה מדברים איתם, אומרים להם זה אסור הדבר הזה, אז כתוב שאין הבדל בין לפני החתונה לאחרי חתונה, אנשים בכלל לא מבינים, חושבים עכשיו הכל מותר.

והרבי'ה מדבר שצריכים להרגיש ייסורים של ברית מילה בזמן היחוד¹², בכלל לא יודעים שאפשר למאס את זה, אפשר לבטל את זה, החילונים שקועים בזה 24 שעות, 70 שנה שקועים, 120, בכלל אי אפשר לדבר מזה.

אבל באמת [אמר הרבי'ה]: מי שחכם אמת, אפילו הגויים, ובקוראיה יש חמש מיליון זוגות לא נוגעים אחד בשני, זה התנאי של

שאי אפשר להוציא אנשים מהתאוה הזאת, מנסים להסביר להם, תתנהגו בקדושה, תתנהגו בצניעות, הם לא קולטים מה שאתה מדבר אליהם, זה כל התכלית שלהם, הם חושבים שבשביל זה הם נולדו, בשביל זה ה' ברא אותם, [הרבי'ה] אומר ואי אפשר לדבר מזה עם אנשים, כי אנשים שקועים בדברים האלה כבר מגיל 3, ונתגשמו, מחכים לרגע הזה, חושבים כבר הכל מותר, עכשיו אני מתחתן, הכל מותר, ולא מבינים, [שלכן] אחר כך נולדים ילדים בעלי מומים, אצל החילונים כל ילד שלישי זה אוטיסטי, מונגולי, טיבטי, ילד טיבטי, ילד אוטיסטי, אצל החילונים כולם אוטיסטים, פתחו את על"ה (ע"זר לילד ה'נכה), זה היה לחילוני, בוגי

❁ מראי מקומות והערות ❁

עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול ליכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדושתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר:

לדבר בזה הרבה. אבל באמת מי שהוא חכם אמת קצת יכול בקל למאס תאוה זו לגמרי. כי אמר שאין זה נסיון כלל למי שהוא רק חכם אמת כנ"ל. ואמר שבהכרח שיש בכל זה סוד, כי באמת אין זה תאוה כלל. והתפאר עצמו מאד בגדל חוקו בשבירת תאוה זו. והיה קדוש גדול ונורא מאד בענין זה ואמר על עצמו שאין לו שום תאוה כלל:

¹² שבחי הר"ן - אות יז

גם אמר שהזווג של הצדיק האמת, קשה



הדבר הכי מאוס, הכי מגונה, לא רוצים בכלל להתחתן.

[הרביה] אומר אפילו גוי יודע את זה¹³, צריכים להסביר לכם את זה? אומר אפילו גוי, אפילו עובדי עכו"ם יודע, אפילו עובדי עבודה זרה יודעים את זה, מי שחכם אמת יודע, ממאס את הדבר הזה בתכלית המיאוס, חכם בחוכמת הניתוח יודע שזה תכלית המיאוס, הרבי'ה אומר מה

החתונה, יש כת מיוחדת, מכינים את זה 3 שנים - את החתונה, נפגשים פעם בחודש, אסור לגעת אחד בשני, ואצל הקאתולים [הכמרים והנזירות] לא מתחתנים בכלל, כי זה כזה דבר מאוס, כזה דבר טמא, לא רוצים להתחתן, וגם הפקירים הערבים לא מתחתנים, לא רוצים להתחתן בכלל, כל הפקירים, הדרווישים לא מתחתנים, כי זה

❁ מראי מקומות והערות ❁

כי מי שהוא חכם בחכמת הנתוח ויודע סדר האיברים של האדם כפי חכמת הנתוח, ראוי שיהיה נמאס אצלו התאווה הזאת בתכלית המאוס. ובענין מאוס תאווה זו הפליג לדבר הרבה מאד בענין זה, אשר אי אפשר לבאר מחמת השכחה: והכלל שהיה ממאס מאד תאווה זו בתכלית המאוס, עד שגזר ואמר שמי שהוא חכם אמת קצת, אין התאווה הזאת נחשבת לנסיין כלל:

¹³ שבחי הר"ן - אות טז

וגדל עצם מעלת קדושתו בשבירת התאווה הכללית שהיא כוללת כל התאוות רעות שהוא תאות המשגל אי אפשר לבאר ולספר. ואמר: שהיו לו נסיונות אין מספר רק באמת אין זה נסיון כלל, כי אמר שאין זה תאווה כלל. ואמר שמי שהוא רק חכם אמת אפילו עכו"ם, מאחר שהוא רק חכם אמת, ראוי שלא יהיה אצלו התאווה הזו נחשבת לתאווה כלל. ואמר

נהיית ילדה, כבר יצאתי מזה, אתה מחזיר אותי לזה, אז מה אומר קדושת יום טוב? הרב'ה מסיגעט, זה אבא של ר' יואל, בחיי שרה, הוא אומר שמלאכים יש לה' מספיק, לה' יש לו מיליארדים מלאכים, אבל כל העניין אחרי חטא עץ הדעת לשבור את התאוה הזאת, זה כל התכלית של הבן אדם, מלאכים לא צריכים להילחם על התאוה הזאת, אין להם תאוה, אבל אדם אחרי שאדם הראשון חטא בעץ הדעת. הוא אומר לכן אבם הראשון חטא בעץ הדעת, הוא אמר [אן אין בחירה] אין שום שכ.

הנה קדושת יום טוב, זה אבא של ר' יואל האדמו"ר מסאטמר, זה אבא שלו, הרב'ה מסיגעט, אמא שלי נולדה בסיגעט, אנחנו חסידי סאטמאר ^[14], אז מסביר הקדושת יום טוב שמלאכים יש לה' מספיק [-].

שהרמב"ם כותב שחסיד זה רק מי שאין לו תאוות בכלל, זה כתוב צדיק עליון צדיק תחתון,

שאצל האדם זה תכלית התאוה, תכלית התענוג, תכלית החיים, אז הרב'ה אומר זה תכלית המיאוס, ((מורינו הרב מוכיח:)) אתם לא קוראים שבחי הר"ן, זה טוב שאתם לא קוראים, לא צריכים לקרוא את זה, זה לא מתאים לחתנים, אני אומר לכם טוב שלא קראתם את זה...)). הרב'ה אומר בתכלית המיאוס למאס את התאוה הזאת, הרב'ה דיבר על זה הרבה מאוד, אי אפשר לבאר כמה הרב'ה דיבר, איך למאס את זה, למאס את זה בתכלית המיאוס, מי שחכם אמת קצת, בכלל זה לא נחשב ניסיון, זה הדבר הכי מאוס, הרב'ה אומר להרגיש ייסורים של ברית מילה הרב'ה אומר, כל אחד צריך לקרוא את זה כל יום עם אשתו, [סעיפים] ט"ז י"ז [בשבחי הר"ן], והרב'ה היה לו ניסיונות, והוא הצליח לעבור, הוא עמד בכל הניסיונות הרב'ה.

אז זה מה שמסביר היכל הברכה, זה היה הצחוק של שרה, איך היא פתאום נהיית ילדה, מה

❁ מראי מקומות והערות ❁

^[14] קיבלתי טיפה שכל או הבנתי ש... [עד] או הלכתי עם מכנסי 3/4 וגרביים עד הברכיים, וככה היה עד גיל 14.

¹⁴ הייתי הלכתי עם מכנסי 3/4 עד גיל 14, עד שהתחלתי כבר להתבייש, אבל בהתחלה לא התביישתי, לא הבנתי מה צוחקים עלי, בגיל

י', איך זוכים?
איך תולשים
את הירק? אז
אומר ר' מאיר
זה של עליון,
מה זה עליון?
יש צדיק שאין
לו שום תאוות,
הוא כבר יצא
מהם, כמו
רבנו, הוא
ביטל את הכל,
אבל יש צדיק
שהוא מתמודד
כל ה-120 שנה
על שמירת
עיניים, ולא
להסתכל, וכל
פעם מתעורר
לו היצר הרע
מחדש, אז זה



כבר צדיק תחתון, אז בא ר' מאיר
ואומר שהירק, הש"י עולמות,
יזכה לזה רק צדיק עליון, אבל מי
יכול להיות צדיק עליון, זה רק
רבנו, ובליל ראש השנה עוברים
כולם [רבינו מעביר את כולם].

[צדיק עליון] זה צדיק בחינת לאה,
זה צדיק שאין לו שום תאוות,

אנחנו מסיימים את הש"ס בש"י
עולמות ומסיימים בבא מציעא
גם בש"י עולמות, זה אומר
הסמיכת חכמים ר' נפתלי כץ,
כ"ד טבת יהיה היארצייט, אז
הוא אומר יש צדיק עליון צדיק
תחתון, באמצע יש 'ירק', ירק
[גימטריא שי'] זה ש"י עולמות, איך
זוכים לש"י עולמות, ירק זה ש'

מלאכים, מלאכים הם בלי יצר רע, אז הרמב"ם אומר שחסיד אמיתי שאין לו בכלל נטייה לרע [הוא צדיק עליון, כמו רבינו], אבל אנחנו צריכים לשבור את היצר הרע, כל העבודה שלנו זה להילחם עם היצר הרע הזה, וללמד את האשה להילחם בזה, האשה היא גם רוצה להילחם בזה.

הכובש את יצרו, אז כל זה הוא מביא את הרמב"ם במסכת ע"ז [שם מובא השמונה פרקים לרמב"ם], מביא הרמב"ם שהחסיד האמיתי, זה שאין לו שום תאוה בכלל זה נקרא חסיד, זה נקרא צדיק עליון, הרמב"ם במסכת עבודה זרה בשמונה פרקים, (זה צריכים ללמוד את זה, שובו בנים לא לומדים את זה, בסדר שובו בנים אני מבין, אבל אתם לא שובו בנים, מותר לכם ללמוד את זה, מותר לכם ללמוד שמונה פרקים, הרמב"ם הוא לא היה שובו בנים, הוא לא היה חסיד ברסלב, אתם יכולים ללמוד את זה בשקט, מותר לכם...). בשבת קודש אפשר ללמוד שמונה פרקים ברמב"ם.

החסיד, כאן פרק ו'¹⁵ פה הוא מדבר מה זה חסיד, חסיד זה

ביטל את התאוות, הרב"ה אומר היה לי ניסיונות, והיה לי תאוות, הכל בטלתי בתכלית תכלית המיאוס, בתכלית המיאוס בטלתי את זה, הרב"ה מעולם לא ישב עם אשתו [לסעודה], רק פעם בליל הסדר, ור' נתן אומר אני בדיוק עברתי, והצלחתי לראות את הרב"ה איך שהוא זוהר ולוהט, והפנים מאירות כמו שמש בליל הסדר. אז הרב"ה ביטל את זה לגמרי אז הרב"ה נקרא צדיק עליון.

אבל צדק תחתון אומר – זה צדיק שמתמודד כל היום, והולך עם שמירת עיניים, ולא מסתכל ברחוב, ר' מאטעס הולך עם עיניים פתוחות, אני לא רואה כלום, הוא הולך בקייב, שמור את העיניים, מישוהו הלך איתו, הוא אמר אני לא רואה, אדם יכול להיות עם עיניים פתוחות ולא לראות כלום, הוא לא צריך לראות, אם המוח שלו עסוק בתורה ותפילה הוא לא רואה כלום.

אז להיות בלי יצר הרע זה

❁ מראי מקומות והערות ❁

¹⁵ שמונה פרקים לרמב"ם • הפרק הששי • בהפרש אשר בין החסיד המעולה ובין

מראי מקומות והערות

אי אפשי ללבוש שעטנו, אי אפשי לבוא על הערוה, אלא אפשי, ומה אעשה ואבי שבשמים גזר עלי'."

ולפי המובן מפשטי שני הדברים בתחילת המחשבה, הרי שני המאמרים סותרים זה את זה. ואין הדבר כן, אלא שניהם אמת, ואין ביניהם מחלוקת כלל. וזה, שהרעות אשר הן אצל הפילוסופים רעות - הן אשר אמרו שמי שלא יתאוה להן יותר טוב ממי שיתאוה להן וימשול בנפשו מהן, והם הדברים המפורסמים אצל בני האדם כולם שהם רעות, כשפיכות דמים, וגניבה, וגזל, והונאה, והזק למי שלא הרע, וגמול רע למיטיב, ולזולל הורים, וכיוצא באלה. והן המצוות אשר יאמרו עליהן החכמים עליהם השלום: "דברים שאלמלי לא נכתבו ראויים היו לכותבן", ויקראון קצת חכמינו האחרונים אשר חלו חולי 'המדברים': 'המצוות השכליות'. ואין ספק כי הנפש אשר תתאוה לדבר מהם ותשתוקק אליו - היא נפש חסירה, וכי הנפש המעולה לא תתאוה לדבר מאלה הרעות כלל, ולא תצטער בהימנעה מהן. אבל הדברים אשר אמרו החכמים שהמושל בנפשו מהם יותר טוב ושכרו יותר גדול - הן המצוות השמעיות, וזה נכון, כי אלמלא התורה לא היו רעות כלל, ולפיכך אמרו צריך האדם להניח נפשו על אהבתם, ולא ישים מונעו מהם אלא התורה.

והתבונן בחכמתם, עליהם השלום, ובמה המשילו. שהוא לא אמר: לא יאמר אדם אי אפשי להרוג את הנפש, אי אפשי לגנוב, אי אפשי לכזב, אלא אפשי ומה וכו'; ואמנם הביא דברים כולם שימעיים: בשר בחלב, ולבישת שעטנו ועריות. ואלה המצוות וכיוצא בהן הן אשר יקראן ה': 'חוקות', אמרו: 'חוקים שחקקתי לך ואין לך רשות להרהר בהם, ואומות העולם משיבין עליהן, והשטן מקטרג עליהן, כגון פרה אדומה ושעיר המשתלח' וכו'. ואותן אשר קראון האחרונים 'שכליות' - ייקראו: 'מצוות', כמו

הכובש את יצרו והמושל בנפשו. אמרו הפילוסופים, שהמושל בנפשו, אף על פי שיעשה המעשים המעולים - הרי הוא עושה הטובות והוא מתאוה למעשי הרעות ומשתוקק להם, והוא נפתל עם יצרו, ומתנגד במעשהו למה שיעירוהו אליו כוחו ותאוותו ותכונת נפשו, והוא עושה הטובות והוא מצטער בעשייתן. אבל המעולה - הרי הוא נמשך במעשהו אחר מה שיעירוהו אליו תאוותו ותכונתו, ויעשה הטובות והוא מתאוה ומשתוקק להן. ובהסכמה מן הפילוסופים, שהמעולה יותר טוב ויותר שלם מן המושל בנפשו. אבל, אמרו, אפשר שיעמוד המושל בנפשו במקום שהמעולה עומד בהרבה מן הדברים, ומדרגתו פחותה בהכרח, להיותו מתאוה לפועל הרע, ואף על פי שלא יפעלהו, אבל תשוקתו לו היא תכונה רעה בנפש. וכבר אמר שלמה כיצא בזה, אמר: משלי כא, י "נפש רשע איוותה רע". ואמר בשמחת המעולה במעשה הטובות, והצטער מי שאינו מעולה בעשייתן, זה המאמר: משלי כא, טו "שמחה לצדיק עשות משפט, ומחאתה לפועלי און". הרי זה מה שיראה מדברי התורה, המתאים למה שזכרוהו הפילוסופים.

וכאשר חקרנו אחר דברי החכמים בזה הענין, מצאנו להם, שהמתאוה לעבירות ומשתוקק להן - יותר טוב ויותר שלם מאשר לא יתאוה להן ולא יצטער בהנחתן. עד שאמרו, שכל מה שיהיה האדם יותר טוב ויותר שלם - יהיו תשוקתו לעבירות וצערו בהנחתן יותר חזקים, והביאו בזה מעשיות, ואמרו: "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו". לא די בזה, אלא שאמרו כי שכר המושל בנפשו גדול כפי שעור צערו במושלו בנפשו, ואמרו: "לפום צערא אגרא". ויתר על כן, שהם ציוו שיהיה האדם מושל בנפשו, והזהירו מלומר: אני בטבעי איני מתאוה לזאת העבירה, ואפילו לא אסרתה התורה, והוא אומרם: "רבן שמעון בן גמליאל אומר, לא יאמר אדם אי אפשי לאכול בשר בחלב,

אדם שאין לו שום תאוות, הוא כבר מיגר את התאוות עד הסוף, זה דברי הרמב"ם פרק ו', נקרא את כל הפרק, פרק ו', ההפרש בין חסיד לכובש את יצרו המושל ביצרו, יש חסיד, הוא אומר, זה צדיק עליון. מה שמסביר הסמיכת חכמים הש"י עולמות זה של החסיד. ויש מי שנקרא כובש את יצרו, איזהו גיבור הכובש את יצרו, אדם יש לו יצר הרע כל 120 שנה, הוא צריך להתמודד, בסדר, אבל הוא לא חסיד, הוא לא [ה]צדיק, הוא מתמודד כל היום, הוא שייך למתמודדים, ויש לו כל פעם צער מחדש, צריך לקום בבוקר, צריך לשבור את השינה, אבל החסיד הולך אחר מה שיעירוהו אליו תאוותו ותכונתו, אין לו שום תאוות לשום דבר גשמי, כבר הכל מאוס, ובהסכמה מן הפילוסופים, זה היוונים, שחסיד זה אדם שאין לו שום תאוות, הוא שבר את התאוות, מיגר

אותם, ויותר חשוב מכובש את יצרו, ואמרו שהמושל בנפשו הוא כמו חסיד, אבל הוא לא חסיד, חסיד זה רק רבנו, שמיגר את התאוות עד הסוף, [אבל המושל בנפשו] מדרגתו פחותה בהכרח, להיותו מתאוה לפועל הרע, כל פעם יש לו תאוה חדשה, הוא רואה אשה בא לו איזה הרהור, הצדיק אין לו כבר הרהור.

אחד אמר לשפת אמת שהוא מפחד ללכת לחנות, הוא אמר אל תהיה חסיד שלי, אתה לא יכול להיות שמש שלי, השמש אמר אני מפחד ללכת לחנות, שמירת עיניים, הוא שלח אותו לקנות שם משהו, איזה לבן, משהו, גבינה, ארוחת הבוקר, הוא אמר רב'ה אני מפחד, אתה מפחד - אז תעוף, חשבתי שאתה כבר נקי לגמרי, "נפש רשע איוותה רע" (משלי כא, י').

אדם שעוד יש לו תאוות, עוד יש לו הרהור מאיזה אשה, אז הוא

מראי מקומות והערות

שבארו החכמים.

וכבר התבאר מכל מה שאמרנוהו, אלו עבירות יהיה מי שלא ישתוקק אליהן יותר טוב ממי שישתוקק אליהן וימשול בנפשו מהן, ואלו מהן יהיה הדבר בהן להפך. וזה

חידוש נפלא, והשלמה מופלאה בין שני המאמרים, ולשון שני המאמרים מורה על אמיתת מה שבארנוהו. וכבר נשלמה כוונת זה הפרק.



מאשר לא יתאוה להן ולא יצטער בהנחתן. עכשיו מי יותר חשוב? החסיד השלם או זה שמתמודד? הוא אומר באמת יותר חשוב - זה שכל היום מתמודד.

וזה מה שה' אומר לשרה, שרה אומרת אני לא רוצה להיות נערה, לא רוצה להיות ילדה, אני כבר יצאתי מהדברים האלה, תן לי ילד ככה, מה זה אכפת לך איך אתה נותן לי ילד? אתה רוצה לתת לי ילד, נפלא הלאה, בוא נרקוד, אבל אתה מחזיר אותי לתאוות, לילדה בת 12, עם הניסיונות, עם הבלבולים, אני לא רוצה את זה, על זה היא

לא נקרא חסיד בכלל, הוא רק נקרא מושל ביצרו, הוא נקרא מתמודד, וכבר אמר שלמה כיוצא בזה, אמר: "נפש רשע איוותה רע". ואמר בשמחת המעולה במעשה הטובות, והצטער מי שאינו מעולה בעשייתן, זה המאמר: "שמחה לצדיק עשות משפט, ומחתה לפועלי און". יש לו צער מהמצוות להיות ער כל הלילה, עכשיו יארציט של רחל אמנו, ערים כל הלילה.

וכאשר חקרנו אחר דברי החכמים בזה הענין, מצאנו להם, שהמתאוה לעבירות ומשתוקק להן - יותר טוב ויותר שלם

חוזר לחילוניות, אז אחרי שחצי שנה הוא היה בא כל שבת וחוזר לחילוניות, לחיי היום יום שלו, אמרתי לו תדע לך אתה חושב שאם אתה עושה תשובה אז מה התשובה שלי שווה, מה זה משנה, אני עשיתי תשובה, לא עשיתי תשובה, מה זה אכפת לקב"ה אם אני עושה תשובה, אני בא אוהב את הרב, שומע שיעור, מחלקים קצת קוגל, מחלקים קצת פחיות, אז זה משתלם לבוא. אבל [אמר לו מורינו הרב:] תדע לך, אם אתה עושה תשובה, עוד עשר אלף איש עושים תשובה! הוא אומר, אם ככה, עכשיו שכנעת אותי.

אדם צריך לדעת כל פעם שהוא סוגר את העיניים, עוד מיליון אנשים סוגרים את העיניים, כל העולם יודע שצריכים לשמור את העיניים, הערבים הולכים עם רעלות, הולכים... בהולנד כולם רעלות שם, למה הם הרביצו ליהודים? [כי הערבים אמרו:] אנחנו הצדיקים, הולכים עם רעלות, מה אתם באים פה חשופים, הולכים פה חשופים ברחובות, אז התחילו לתת מכות, מה

צוחקת, היא לא צוחקת על זה שיש לה ילד [מחוסר אמונה, ח"ו], היא צוחקת על הנקודה - "אחרי בלותי הייתה לי עדנה", על זה היא צוחקת, אחרי שאני כבר בגיל 90 אתה מחזיר אותי לעדנה, אתה מחזיר אותי לנערות של 12, מה, זה השכר שלי? זה מה שחיפשתי? חיפשתי איך לצאת מהתאוה, לא איך לחזור לתאוה.

אז אדם שנכנס לעבירות, וכל רגע צריך לשבור אותם, מסביר הקדושת יום טוב זה המעלה הכי גדולה, כי אדם צריך כל רגע מחדש [להתגבר על היצר הרע], כי כל רגע שאדם סוגר את העיניים אז כל העולם סוגר את העיניים, זה לא אתה [לבד].

היה דוד ביטון הוא גר בשמואל הנביא, אשתו אודל, אז הוא היה פעם חצי שנה [מגיע למורינו הרב], הוא היה דייג, היה לו ספינה באשקלון, באשדוד, והוא היה בא בשבתות, כל שבת הוא היה מגיע, וחוזר לחילוניות, אז אחרי חצי שנה אמרתי מה הולך כאן? הוא בא בשבת, הוא מלווה אותי הביתה, אני מדבר איתו, והוא

הטענה של הערבים, הטענה העיקרית, אתם אפיקורסים, אתם פרוצים, הם צועקים את זה יום ולילה, בכל השידורים.

אז מסביר הרמב"ם שבאמת הדרגה הגדולה זה המתמודד, שכל רגע שהוא שובר את היצר הרע שלו אז עוד מיליון אנשים שוברים את היצר הרע, וסוגרים את העיניים, והוא מכסה את עצמו, הבת מכסה את השרוול, עוד מיליון בנות מכסות את השרוול, כל תנועה שאדם עושה זה כל העולם תלוי בזה, גם היצר הרע נהפך לטוב, כל העבודה להפוך את היצר הרע לטוב, לשבור את היצר הרע.

[המשך השיעור לא הספקנו להכין].

אתם... כולם עם רעלות בהולנד, היינו שם, הנה יוסף זוכר, כל הערביות עם רעלות שם, שני מיליון ערבים יש בהולנד, והערבים מתפארים בזה אנחנו הצדיקים, הולכים עם רעלות, הולכים מכוסים, ור' לוי יצחק אמר זה קטרוג על עם ישראל, [ר' לוי יצחק אמר:] הייתי בטשקנט, כולם מכוסות, לא רואים אגודל, לא רואים אצבע, כולם מכוסות, היהודים הולכים חשופים, בקושי עם איזה סמרטוט על הגוף, והערבים הולכים מכוסים לגמרי, ולכן הם רוצים לכבוש את העולם, [כי הם אומרים:] אנחנו הצדיקים, אנחנו השליחים של ה', אתם הולכים בפריצות, תעופו מפה, זה



והתקדשתם

אהבה אמיתית בין איש לאשה – היא בלי תאווה

גרוע משוחטיו ילדים, אם אדם ישחט את הילד שלו, עכשו הוא יקח ספין וישחט את הילד שלו הוא לא עושה כזה נזק לבן שלו כמו שהוא עושה כשהוא מביא אותו שלא בקדשה, זה יותר גרוע משוחטיו ילדים, אם אדם שחט את הילד שלו הוא שחט את הילד שלו, בסדר, אז הוא נכנס לעולם הבא, לבן עדן, זה יותר גרוע משוחטיו הילדים, הוא מגדל תרבות רעה בתוך ביתו.

קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג (ברכות ז:), אבשלום, הוא היה בן יפת תאר, אז הוא מרד באביו. התוספות מסביר את הרש"י, הוא מקשה איך יתכן שרש"י אומר שרק אחרי הגרות [מתר], כתוב "ובכתה את אביה ואת אמה ואחרי כן יבוא אליה ובעלתה" (דברים כא, יג) אין דבר כזה לבוא אליה במלחמה, כמו רבי יוחנן שפוסק שאין דבר כזה במלחמה, גם בקדושין וגם בסנהדרין רש"י אומר שרק אחרי כל המעשים שהיא גלחה את

גם בזמן משיח יהיה מלחמה עם התאווה

צריכים להתקדש, להיות קדושים, להיות טהורים, להלחם עם היצר הרע הזה, משיח יבוא, אז כבר לא יהיה כזה יצר הרע כל כך מגשם, אבל היצר ישאר, כתוב בזהר וירא שיהיה רחל ולא, עכשו שתי בנות לזו זה היצר הרע¹⁶, בעתיד יהיה רחל ולא שאדם יהיה לו רק תשוקה לאשתו אבל אם הוא יביא ילד עם התשוקה הזאת אז הילד לא יוכל ללמוד, לא יוכל להתפלל, לא משנה שיבוא משיח.

כשיבוא משיח עולם כמנהגו נוהג, אנשים יהיה להם בעיה ללמוד, יהיה להם בעיה להתפלל, הכל זה אותו דבר רק יפסיקו מלחמות בין עם לעם, אבל אם אדם הוא לא מתקדש אז נולדים ילדים משחיתים, לא רוצים ללמוד, לא רוצים להתפלל, הילדות לא רוצות ללכת בצניעות, זה הכל כי הביאו אותם לא בקדשה, זה יותר

¹⁶ זהר ח"א קמ, ע"ב

ממזר, זה לא משנה.

אדם מתחמק עם תאווה, הוא לא מנסה לכבש אותה, ולא להתגבר עליה, וללכת לכבות לפני זה, או נולד ילד ממזר שישנא חכמים ישנא את התורה וישנא.. וישנא.. כל דבר קדוש, ואין בררה רק שהבן הזה יצעק על אבא שלו, עם זה הוא (הפלא יועץ) מסים, והבן הזה צריך פשוט לקחת את אבא שלו, והם צריכים לבוא ולצעק אבא למה עכרתנו למה? איך הולדת אותי, אני רוצה להתפלל - לא מסגל, אני רוצה ללמד - לא מסגל, למה עכרתנו אבא, לצעק על אבא, לצעק על אבא, הכל זה בגללך.

כתוב בשערי תשובה (פרק ב' סעיף

השערות וכו' ואחרי זה כבר אם עוד נשאר לו איזה תשוקה אז בסדר, אבל עם התשוקה הזאת זה בן גוי, זה בכלל לא הבן שלך, זה לא נקרא בן שלך, כי בסוף הכל היא לא יכולה להתגבר תוך שלושים יום, היא צריכה להרגיש את החוויה, להרגיש את התפלות, להרגיש חבור לתפלה, שמה הולכים לפגסיה, יש עונב והמסלמים משחקים בשרשראות של שלושים ושלוש, ששים ושש ושל תשעים ותשע¹⁷!

בנים משחיתים כל מום בם הפלא יועץ אמר זה ילד ממזר זה נשמה של ממזר אדם יכול להביא נשמה של ממזר אפלו שמבחינה הלכתית מתר לו להתחמק עם בת ישראל בשרה, אבל הוא נשמה של

מראי מקומות והערות

תשעים ושמונה אבל זה יהלומים, כל יהלום מליון דולר, אמר לו הפחה זה לא שווה כלום חסר פה יהלום - קח את זה בחזרה, אני לא צריך את זה, אני צריך תשעים ותשע ואומר לו חיים פרחי אין בעיה אני קנית את זה שם במכה ברחוב צאלח א דין שלושים ושבע קומה שניה יש שם חנות של תכשיטים יהלומים והוא כבר ישלים את היהלום, אני כבר כותב לו פתק לבעל החנות, אז מי ייקח את זה, עוד לא היה אווירונים, לפני מאתיים שנה היה את שם המפורש לא אווירונים, הרי השיח הזה כל יום שיש הוא טס עם השם המפורש, הוא טס עכשיו למכה אז הוא כבר יכנס שם לחנות ניתן לו את הכסף את הכול.

בקיזור הוא הולך שם לשייך הוא מביא לו את הפתק אז הוא אומר אין בעיה, עד שהוא קלט את כל העניין, מה הוא קלט?! שתפסו אותו על חם, שתפסו שכל הסיפור של רמאות, למה זה רמאות הוא היה אדם צדיק, אדם טוב הוא ידע את השם המפורש?! טוב זה בשיעור הבא.

¹⁷ כמו עם חיים פרחי מה הסיפור עם חיים פרחי אתה זוכר? שהפחה של דמשק נכנס לו שמה, המופתי של דמשק, הוא היה הוא ידע את השם המפורש וביום שישי בבוקר הוא היה נכנס לתוך מרתף, ויוצא מהמרתף אחרי השקיעה, איפה היית? הוא אומר הייתי עכשיו במכה בינתיים הוא עישן נרגילה, מכין לו שם שוקולדים מכין לו שם כל מיני דברים, שתיים עשרה שעות ממש עד שש, ופעם ילדים שיחקו לו בשבת ככה הפריעו לו לישון שלשה ארבעה ילדים שיחקו לו מתחת לחלון ואז הוא תפס אותם ושם אותם בתוך בית סוהר, הוא אמר הפרעתם לי לישון עכשיו שבוע תהיו במעצר, באו האימהות בכו לו, ילדים קטנים לא מבינים, לא משנה הכל עם הפריעו לי לישון טוב.

הלכו לר' חיים פרחי, ר' חיים פרחי היה שר האוצר, הוא אמר אל תדאגו יהיה בסדר עוד מעט יבוא אלי להתחנן, חכו חצי שעה אני כבר הולך לפחה, הפחה זה המושל של דמשק, הוא הביא לו שרשרת במקום של תשעים ותשע חרוזים

לָה שׁוֹם תִּתְּנֶה לְדַבֵּר שֶׁבְקִדְשָׁה, אִפְלוּ
שְׁלֹא יַעֲשֶׂה שׁוֹם עִבְרָה אֲבָל אִם הִילָךְ אֵין
לוֹ חַיִּית בְּתַפְלָה זֶה נֶפֶשׁ שֶׁל רִשְׁעוֹ, וְלִכֵּן
הוּא צָרִיךְ לְלָקֵת וּלְצַעֵק עַל אָבִא שְׁלוֹ -
אָבִא הַכֵּל זֶה בְּגִלְגָּלָה, הַכֵּל זֶה בְּגִלְגָּלָה, אִם
הֵיית מִתְקַדֵּשׁ עוֹד שְׁנִיָּה אַחַת, אִפְלוּ שְׁנִיָּה
הָיוּ מִתְקַדְּשִׁים, הָיוּ מוֹרִידִים כְּכֹר נִשְׁמָה
אַחֶרֶת לְגַמְרִי, אִם לֹא.. מוֹרִידִים נִשְׁמֹת
שֶׁל מְמוֹרִים, שֶׁל פּוֹשְׁעִים, שֶׁל חוֹמְאִים,
גַּם מְמוֹר עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, לָמָּה הוּא עוֹשֶׂה
אֵת זֶה? עַד שְׁמַחְנֻכִּים אוֹתוֹ, עַד שֶׁהוּא
מְקַבֵּל הָאֶרֶץ, עַד שֶׁהוּא מַחְלִיט לְהִתְחַיֵּל
לְהִתְפַּלֵּל, לְשִׁיר וְזִמְרוֹת בְּשַׁבָּת.
(מעלות הצדיקים).

יח' ¹⁸ נְבִיא שְׁעָרֵי תְּשׁוּבָה אֲנַחְנוּ לְמִדְנֹה
בִּישׁוּבָה לִמְאִית "נֶפֶשׁ רִשְׁעוֹ" אֵיךְ יוֹדְעִים
אִם זֶה נֶפֶשׁ רִשְׁעוֹ אוֹ צְדִיקוֹ? שֶׁהוּא לֹא
מַצְלִיחַ לְהִתְפַּלֵּל אִם אֵתָּה רוֹאָה שֶׁהוּא
לֹא יִכּוֹל לְהִתְפַּלֵּל זֶה נֶפֶשׁ רִשְׁעוֹ, אֵין לוֹ
שׁוֹם תִּתְּנֶה לְהִתְפַּלֵּל, אֵין לוֹ שׁוֹם חֶשֶׁק
לְהִתְפַּלֵּל, הוּא לֹא רֵץ לְהִתְפַּלֵּל, אֲדָם
צָרִיךְ אֵיפָה שִׁישׁ תְּפִלָּה מִיָּד לְרוּחַ, אֵיפָה
יֵשׁ מִנֵּן.

בְּחֻמֵשׁ בְּבִקֵּר עוֹד לְפָנַי אָבִא שְׁלוֹ הוּא
רוֹצֵה כְּכֹר לְהִתְחַיֵּל לְשִׁיר אֵת הַנְּגִינִים,
לְשִׁיר לְהַשִּׁים שִׁירִים, אִם הִילָךְ לֹא רֵץ
בְּחֶשֶׁק בְּהִתְלַהֲבוֹת, אִפְלוּ שֶׁהוּא יָלַד שְׁקֵט
וְטוֹב זֶה לֹא שְׁוֶה, זֶה נֶפֶשׁ שֶׁל רִשְׁעוֹ שְׁאֵין



מראי מקומות והערות

אלקיד ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע".
ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (קהלת רבה ג כז):
אחת נשמתם של צדיקים ואחת נשמתם של
רשעים עולות למעלה ונידונות שם, נשמותיהם
של צדיקים זוכות בדין וגנוזות תחת כסא הכבוד,
ונשמותיהם של רשעים חוזרות ויורדות ומטרפות
לארץ, שנאמר: "ואת נפש אויביך יקלענה וגו' ",
ונאמר (משלי יא, ז): "במות אדם רשע תאבד
תקוה", כי לא תהיה תקוה לנפש הרשע לצאת
מחשך לאור, שנאמר על נפש הרשע (תהלים מט,
כ): "תבא עד דור אבותיו עד נצח לא יראו אור".

¹⁸ שערי תשובה שער שני אות יח
ודע כי נפש הרשע אשר כל תאוותה לחפצי הגוף
בחייו, ונפרדת תאוותה מעבודת הבורא ונבדלת
משרשיה, תרד במותו למטה לארץ אל מקום
תאוותה, ותהי תולדתה כטבע העפר לרדת ולא
לעלות, אבל יעלוה למרום לדין ולמשפט ולראות
איך החליפה מרום בשאול. כאשר יעלו את האבן
על ידי כף הקלע ואחרי עלותה למרום תרד כשבעה
למטה לארץ, כאשר האבן חוזרת ונופלת לארץ
אחרי הזריקה, שנאמר (שמואל א, כה, כט):
"והייתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה'



עשר קשיזות שהיה לאליעזר על אברהם כששלחו לחרן לחפש בלה לבנו יצחק

(נדרים לב ע"א) ²⁰ שזה אליעזר עצמו.

קשיא ב. כשהם עשו את הברית בקברון רצו להרוג אותם. כתוב במדרש רבה (נדבא מח) שמרגע שהם רצו לעשות ברית הם הביאו שמירה מיחדת, כי הכנענים אמרו אתם באתם פה לשחוט אנשים. כל הכנענים היו נגד אברהם. הוא אמר לה' אם אני יעשה ברית מילה כלם יעזבו אותי (שם מז, ט) כי מי שוחט ילד בגיל שמונה

קשיא א. איך אני יעבור בסוריה ולבנון, אחרי שהרגתי שם מאתיים ששים אלף רבוא פחות אחד במלחמת אמרפל. (סנהדרין צה ע"ב) ¹⁹ הוא היה מבקש מספר ראשון, פושע מספר אחד, כלם אמרו עליו שהוא רצח מאתיים ששים אלף רבוא אנשים חפים מפשע. כתוב (בראשית יד, יד) שהוא - אברהם לקח אתו שלש מאות שמונה עשרה חילים לפי הפשט, אבל הדרש של הגמרא

מראי מקומות והערות

מים בנהר לשתות עד שהביאו מים ממקום אחר

ושתו שנאמר אני קרתי ושתיתי מים וגו'

²⁰ נדרים לב ע"א

וירק את הניכיו ילידי ביתו רב אמר שהוריקן בתורה ושמואל אמר שהוריקן בזהב שמונה עשר ושלוש מאות אמר רב אמי בר אבא אליעזר כנגד כולם איכא דאמרי אליעזר הוא דחושבניה הכי הוי.

²¹ מדרש רבה בראשית מז י

אמר אברהם עד שלא מלתי היו העוברים והשבים באים אצלי, תאמר משמלתי אינן באים אצלי, אמר לו הקב"ה עד שלא מלתי היו בני אדם באים אצלי, עכשיו אני בכבודי בא ונגלה עליך, הדא הוא דכתבי וירא אליה ה' באלוני ממרא:

¹⁹ סנהדרין צה ע"ב

אמר רב יהודה אמר רב בא עליהם סנחריב הרשע בארבעים וחמשה אלף איש בני מלכים יושבים בקרונות של זהב ועמקו שגולונות וזונות ובשמנים אלף גבורים לבושי שריון קליפה ובששים אלף אחווי חרב רצים לפניו והשאר פרשים וכן באו על אברהם וכן עתידין לבוא עם גוג ומגוג במתניתא תנא אורך מחנהו ארבע מאות פרסי רחב צואר סוסיו ארבעים פרסי סך מחנהו מאתיים וששים ריבוא אלפים חסר חד בעי אבי חסר חד ריבוא או חסר חד אלפא או חסר מאה או חסר חד תיקו תנא ראשונים עברו בשחי שנאמר וחלף ביהודה שטף ועבר אמצעיים עברו בקומה שנאמר עד צואר יגיע אחרונים העלו עפר ברגליהם ולא מצאו

היא היתה היחידה הכשרה.

קשיא ד. כשאני יגיע לשם הם ירעילו אותי או שיצאו אלי עם סכין לחתוך את ראשי ושני הדברים התקיימו, לכן בא עם סכין לחתוך לו את הראש ואז הוא עף באויר כמו שכתוב "הגמלים על העין" (שם כד, כט) ואחרי זה בתואל שם לו רעל והמלאכים החליפו את הצלחת עם בתואל והוא מת (ילקוט שמעוני בראשית כד רמז קט) ²².

קשיא ה. וחרון מזה הם לא יסכימו, מה המצב שיסכימו לשלח את רבקה, הרי רבקה היתה בת שלש. שיצחק יבא לשם, גם שם היה בתי כנסת, של ארפכשד ושלח.

קשיא ו. הם שאלו אותו אין לך שם מבנות ישמעאל? מה באת עד חרן? כנראה שיש לו איזה מום, למה אתם לא לוקחים מבני ישמעאל, ומבני לוט? אתם אומרים שאסור לכם לקחת כנענים, אז יש לכם מבני ישמעאל, ומבני לוט, ללוט היה כבר נכדים למה אתה לא לוקח מהם? אלא הסבה כמו שאומרים: 'הרוצה לשקר ירחיק עצרו', דהיינו אדם שרוצה לשקר

ימים? ! ורק עכשיו גילו את זה - לפני עשרים שנה - שזה הגיל הכי מתאים שהדם נקרא תוך אלפית שניה. בגיל שמונה ימים יש חמר בדם שמקריש אותו מיד, אבל תשעה ימים זה כבר מספן הוא לא נקרא תוך שניה. על כל פנים הם - הכנענים לא ידעו את הגלוי, לכן אברהם ותלמידיו היו תחת שמירה. והם רצו לעשות בריתות כל יום, כל הכנענים רצו להרוג אותם, שאמרו להם איזה כת מוזרה אתם, כת ששוחטים את הילדים שלהם. במה אתם מאמינים? איזה אמונה טפלה זאת? לנתח ילד בגיל שמונה ימים? וכיון שכן היה צריך אברהם שומרים שלא יהרגו אותו, ואם ילך אליעזר לחרון יצטרף גם שמירה, אז איך את כל החילים אני לוקח, מי ישמר עליך אם אני אלך לחרון.

קשיא ג. איך אתה רוצה לקחת את הבת של סאדם חוסין. אברהם אמר לאליעזר שיש רק בת אחת כשרה שם, איך אני אמצא אתה, איך אני אמצא בת כשרה במקום שאין שום בת כשרה, "ואיש לא ידעה" (בראשית כד, טו)

מראי מקומות והערות

והניחו קערה לפניו וסם המות בתוכה, וזכות אברהם נתחלפה הקערה ואלו בתואל ממנה ומת. ואין וישם אלא לשון סם.

²² ילקוט שמעוני בראשית כד רמז קט כיון שראו את הצמידים, נתקבצו להרוג לאליעזר וראו שהיה נוטל ב' גמלים בב' ידיו ומעבירן את הנחל, כיון שראו כן אמרו אין אנו יכולין להרגו,

יעקב, בזכות שהוא מחריש מלהקשות על אברהם הוא הבין שעשו זה רק קלפה.

קשיא ח. רש"י אומר שאליעזר ראה את שבירת הלוחות, לכן הוא נתן לה שני צמידים, הוא ראה את העגל, הוא ראה ששוכרים את הלוחות, ושיהיה לוחות שניות. שהרי אם הוא ראה את שבירת הלוחות הוא ראה גם את העגל. זה עוד שלש מאות ששים שנה, ארבע מאות שנה מלדת יצחק עשו את העגל, ועכשיו יצחק בן ארבעים, אליעזר ראה מה יהיה בעוד שלש מאות ששים שנה שיעשו עגל, על כן אמר מה אני לוקח את רבקה הרי בניה יעשו עגל, שיקח את הבת שלי. כי לאליעזר היה קשיה, שיצחק יתחתן עם הבת שלי, היא יותר צדיקה.

קשיא ט. החידושי הרי"ם אמר בשם הרב"ה מקוצק, למה בפעם הראשונה

מרחיק את העדים, כך לא יתגלה ששקר. כך גם אליעזר מה אתה מגיע לחרן סימן שיש בו איזה מום.

קשיא ז. שכתוב בהאר"י, שהוא ראה את עשו יוצא ממנה, כתוב "ויבדה על ש'כמה" (בראשית כד, טו) ראשי תיבות עש"ו. אליעזר אמר מה אני הולך לתת ליצחק את עשו, אחרי זה כתוב "מחריש" (שם שם, כא). הרב"ה אומר (ליקוטי מוהר"ן מו תקנ"א) ²³ שכש"ש קשיה, אל תלך עם הקשיה, תבטל את הקשיה, תגיד הקשיה בטח טעות, אם אברהם שלח אותך, גם אברהם ראה את זה, מה אברהם ששלח אותך לא רואה שיצא ממנה עשו?! אלא זה מחק הבריאה, זה חייב להיות. וכשהתחזק אליעזר להאמין באברהם, מיד: כתוב באמרי נעם (תולדות ע' ²⁴)

מחרי"ש (558) גימטריא יעק"ב (182) ועש"ו (376 + 182 = 558). אליעזר ראה את יעקב ואת עשו יוצאים מרבקה, ואז הוא הבין שעשו זה רק קלפה של

מראי מקומות והערות

²³ כשמתגבר עליו הקשיא והכפירה פנ"ל:

²⁴ אמרי נעם תלדות י וזהו יש לרמוז בקרא והאיש משתאה לה מחריש לדעת ההצ"ח ד' ברפו אם לא [גראשית כד כא]. כי אליעזר ידע מזה אשר צריך לזוג ליצחק אשה כזו שתהא גלגול תנה, בכדי שיצא יעקב ועשו, ויהי הברור גמור לתמו אדם ותנה. על כן יצחק מדתו ד"ן, עולה אד"ם תנ"ה. וזהו הרמוז מחרי"ש עולה יעק"ב עש"ו

²³ ליקוטי מוהר"ן טניא מז

בקשיא וכו', הינו הקשיות שבלבו, שהם הפניעה הגדולה מקלם, ואזי צריך לצעק לאביו שבשמים בקול חזק מעמקי הלב, ואזי השם יתברך שומע קולו ופונה לצעקתו. ויכול להיות, שמזה בעצמו יפל ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות הנ"ל, ועל כל פנים השם יתברך שומע קולו, שזה ישועתו. וזה אותיות קשיא ראשי תבות: "שמע יי קולי אקרא" (תהילים כ"ו) שצריך רק לקרות לה'

25 כתוב אולי, עם ו'. (בראשית כד, ה)

כתוב הספור שְׁהִיָּה עם אַבְרָהָם באור כְּשָׂדִים בתורה, הספור הָכִי מְעַנֵּן, איך שהוא שָׁבַר את הפסלים. כי באַמַּת הַעֶקֶר זֶה הַלֵּךְ לֵךְ מֵאַרְצָךָ מִבֵּית אָבִיךָ' (שם יב, א), פסלים גם הגוים יודעים שְׂצִרְיָךְ לְשָׁבֵר, אָבַל הַעֶקֶר שְׂאָדָם יַעֲזֹב אֶת אָבִיו אֶת אִמּוֹ, וְאֵת הַמִּדּוֹת הַרְעוּת, וְלָלַכְתָּ אַחֲרֵי הַצַּדִּיק, זֶה הַרְבֵּה יוֹתֵר קֶשֶׁה מֵהַכֹּל.

קְשִׁיאֵי י. וְהַקְשִׁיָּה הָאֲחֵרוֹנָה מוּבָא בַּחֲדוּשֵׁי הַרִי"ם, הָכִי חֲזָקָה מִכָּל הַקְשִׁיּוֹת, שְׁלֹכֵן אָמַר לְאֵלֵיֶזֶר: "בּוֹא בְרוּךְ ה' " (שם כד, לא), שָׁם הוּא כָּבֵר נִהְיָה בְרוּךְ, לָמָּה הוּא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ אֵיזָה בַּת שֶׁל סָאָדָם חוּסִיין, אָנִי כָּבֵר נִהְיִיתִי בְרוּךְ, שְׂעֵד אִזְּ הוּא הִיָּה מְקַלֵּל בְּקָלֶלֶת "אָרוּר כְּנַעַן" (שם ט, כא), כִּינּוּן שְׁהִיָּה מִצָּרֶע כְּנַעַן, וְעַל כֵּן הִבִּין שְׂאֵת הַסִּבָּה שְׂאֲבָרְהָם לֹא לָקַח אֶת בַּתּוֹ, אִוְלָם קָעַת מִכִּינּוּן שְׂכָבֵר נִהְיָה בְרוּךְ, הוּא כָּבֵר יָכוֹל לְהַדְבִּק בְּצָרֶע אַבְרָהָם, אִם כֵּן מִדּוּעַ יָקַח אֶת רַבְקָה וְהָרִי בַתּוֹ צִדִּיקָה. וְהוּא לֹא יָדַע שְׂהוּא יִצְא מֵאָרוּר לְבְרוּךְ וְלֹא בַתּוֹ (הַרְבֵּ בַשְׁנוּרִים). (מסע אל השורשים)

וּבַפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה כִּשְׂהוּא מְסַפֵּר, כְּתוּב אֲלֵי, בְּלִי ו' (שם שם לט) כִּי בַהֲתַחֲלָה הִיָּה לוֹ בְּלֵב מַחְלֶקֶת עַל אַבְרָהָם, רַק הוּא אָמַר אֲנִי אֵלֶיךָ וְאֲנִי אֲחִיר, כְּמוֹ הָאָבָא אוֹ הָאָמָא שְׂאוּמְרִים לִילָדָה תִּלְכִּי לְחַנּוּת תְּכִיָּא גְלִידוֹת, הִיא יוֹדַעַת שְׂאִין בַּחַנּוּת גְּלִידוֹת, אָבַל הָאָמָא אוּמְרַת לָהּ תִּלְכִּי, אִזְּ הִיא הוֹלֶכֶת וְחוֹזֶרֶת, אָמָא הַלְכִיתִי עַכְשָׁיו אִין שָׁם גְּלִידוֹת, נִגְמַר. הוּא אֵלֵיֶזֶר יָדַע שְׂהַשִּׁידוּךָ לֹא יֵלֶךְ, וְאַבְרָהָם יָקַח אֶת הַבַּת שְׁלוֹ, רַק הוּא אוּמַר אַבְרָהָם אָמַר שְׂאֲנִי יֵלֶךְ אָנִי הוֹלֵךְ. מַה, אָנִי יָכוֹל לְמַצּוֹא כְּשֶׁרָה בַּתּוֹךְ מְלִיּוֹן בְּנוֹת לֹא כְּשֵׁרוֹת.

אֵלֵיֶזֶר אָמַר כַּד (שם שם, יד), וְכְתוּב שָׁם תִּשַׁע פְּעָמִים כַּד, כִּי הוּא רָאָה אַבְנֵי כַּדָּכָד. וְכְתוּב בַּפְּרָשָׁה כ"ד (24) תִּשַׁע פְּעָמִים (216=9x24) גִּימַטְרִיא אַרְי"ה (216) שְׂבַמְרַכְבָּה. רַבְקָה הִיָּתָה אַרְיָה, הִיא הִיָּתָה חֲסֵד, וְיִצְחָק הִיָּה שׁוֹר בְּמַרְכָּבָה, הוּא הִיָּה גְבוּרָה. כִּי יֵשׁ שְׂאֵלָה לָמָּה לֹא

מוראי מקומות והערות

25 בראשית כד

הואת; ההשב אשיב את-בנך, אל-הארץ אשר- יצאת משם. ו יאמר אליו, אברהם: השמר לך, פן-תשיב את-בני שממה. לו וישבעני אדני, לאמר: לא-תקח אשה, לבני, מבנות הפנעני, אשר אנכי ישב בארצו. לח אם-לא אל-בית-אבי תלך, ואל-משפחתי; ולקחת אשה, לבני. לט ואמר, אל-אדני: אלי לא-תלך האשה, אחרי.

א וְאַבְרָהָם יָנֹן, בָּא בְּיָמִים; וְה' בָּרַךְ אֶת-אַבְרָהָם, בְּכָל. ב וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם, אֶל-עֲבָדָיו יָנֹן בֵּיתוֹ, הַמְשַׁל, בְּכָל-אֲשֶׁר-לוֹ; שִׁים-נָא יָדָה, תַּחַת רַגְלֵי. ג וְאֲשִׁבְיָעָה-בָּהּ אֲלֵקִי הַשָּׁמַיִם, וְאֵלָקִי הָאָרֶץ; אֲשֶׁר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה, לְבָנִי, מִבְּנוֹת הַפְּנַעֲנִי, אֲשֶׁר אֲנִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ. ד כִּי אֶל-אַרְצִי וְאֶל-מוֹלְדוֹתַי, תֵּלֵךְ; וְלִקְחַתְּ אִשָּׁה, לְבָנִי לְיִצְחָק. ה וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָעֶבֶד, אוֹלֵי לֹא-תֵאבְדָה הָאִשָּׁה, לְלֶכְתָּ אַחֲרַי אֶל-הָאָרֶץ

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרחק כנוצר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ופגשמו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו כנוצר לעיל, ובזה יצא די חיוב קריאת שמע ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין כנוצר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו כנוצר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יו

גם אמר שהוויג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת וויג יותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבינו הרב רבי אלימלך מליענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחמא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך מבעו ומוגו הרע.

זהר פקודי רכד ע"א עם פירושו המאור

'בשם יי רומז לכך שהיה ענין זה כדי להוציא את שם ה', דהיינו את הקדושה, מחובתה כלפי הסטרא אחרא.

ומבאר מה שכתוב: 'בשם יי', שהכוונה שהיה ענין אותה הקללה כדי לאפקא ההוא - לפטור את חלק הקדושה, הנקרא 'שם יי', מחיובא דא - מחוב זה שהיה חייב לסטרא אחרא, דהיינו מההוא חיובא דההוא קרבן דאקריב ההוא סטרא לגביה - מאותו חוב של הקרבן שהקריב הסטרא אחרא על ידי בלק ובלעם, והעביר אותו אל הקדושה. וכלא איהו מתתקן קמיה דקודשא בריך הוא - ומכאן אנו רואים כי כל זה החוב שנהיה לישראל על ידי קרבנותיהם של בלק ובלעם היה מתוקן ועומד לפני הקדוש ברוך הוא ולא אתאביד מלח - ולא נאבד ונשכח ממנו שום דבר. כגוונא דא - וכענין זה בכל דבר ודבר שעושה האדם, כסא אתתקן קמיה דקודשא בריך הוא - הכל מתוקן ועומד לפני הקדוש ברוך הוא לגמול עם האדם לפי מעשיו, הן למב - הן לטוב, הן לביש - והן לרע.

דוגמא נוספת לכך שלא נשכח מלפני הקדוש ברוך הוא שום ענין להעניש עליו או לחת עליו שכר,

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משלח את עצמי על קידוש השם ותברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא ידעך אדת ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום במ. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחטי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנוקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עכרתנו ובעזן חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים

סנחריב כדלהלן] אותו חוב היה עומד, **למעבר דינא על נוב** - לעשות פורענות בישראל על נוב, דהיינו, **על ההוא חובה דנוב** - על אותו עוון של הריגת נוב עיר הכהנים, **דכתיב: 'עוד היום בנוב לעמוד', ואוקמה** - וכבר ביארו דבר זה, שהכוונה שעד אותו היום שבא סנחריב על ירושלים, עוד נשאר על ישראל חוב מעוון נוב עיר הכהנים.

לפי המבואר עד כאן שהכל גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא, מבאר הזוהר את הפסוק: **'כל הזהב העשוי למלאכה, שהקדוש ברוך הוא הקדים את נדבת הזהב למלאכת המשכן לעוון העגל, כדי שתהיה לישראל לכפרה על חטא העגל.**

כגוונא דא - וכענין זה יש לבאר את הפסוק: **'כל הזהב העשוי למלאכה'**. שאמרנו שיש לשאול בו: **מאי** - מה הטעם שנאמר על הזהב לשון **'העשוי'**, ויש להשיב: **הבא אסתכל קודשא בריך הוא** - כבר כאן התבונן הקדוש ברוך הוא בעתיד להיות, **כד יהבו ישראל דהבא לעגלא** - כאשר נתנו ישראל אחר כך את הזהב למעשה העגל, וקודשא בריך הוא **אקדים לון דהבא דא לאסוותא** - והקדוש ברוך הוא הקדים להם לישראל והכין להם את הזהב לתרומת המשכן לתרופה, **דהאי דהבא דמשכנא אקדים לון** - שאת אותו זהב שנתנו לתרומת המשכן הקדים להכין להם אותו הקדוש ברוך הוא לישראל **לההוא דהבא דיהבו לעגלא** - לאותו זהב שנתנו למעשה העגל.

מוכיח שהקדוש ברוך הוא הכין לישראל זהב למלאכת המשכן, שררי לא היה עמם עוד זהב לאחר חטא העגל, שאם לא כן מדוע הוצרכו לפרוק את נומי הזהב שבאחזניהם (רמ"ק).

ומוכיח מנין לנו שהוצרך הקדוש ברוך הוא להכין להם את הזהב לתרומת המשכן: **דבל דהבא דהוה עמהון ואשתכח עמהון** - שהרי את כל הזהב

לומד הזוהר מענין עון נוב עיר הכהנים, שכביון שנגנב על ידי דוד היה שמור לו ענין זה שמתו כל זרעו ביום אחד, ולא נשאר מהם אלא יואש, כמו שמבית אחימלך לא נשאר אלא אביתר

ומביא דוגמא נוספת לדבר זה שלא נשכח מלפני הקדוש ברוך הוא שום דבר: **תא חזי** - בא וראה דוגמא נוספת לדבר, שהרי **דוד איהו הוה דערק קמיה דשאול דוד** הוא זה שוהיה נדרף ובורח מפני שאול, **ועל דא גרים** - ועל ידי ענין זה של בריחת דוד נגרם **דאתאבדו כל אינין בהני דנוב** - שנאבדו ונהרגו כל אותם הכהנים שהיו בנוב, **ולא אשתאר מכלהו בר אביתר בלחודי דערק** - ולא נשאר מכל הכהנים שבנוב אלא רק אביתר הכהן לבדו שברח, **ודא גרים כמה כישין בישראל** - וזה גרם כמה רעות בישראל, **ומית שאול ובנוי** - ומתו שאול ובניו בעוון זה, **ונפלו מישראל כמה אלפין ורבבין** - ונפלו מישראל כמה אלפים ורבבות במלחמות עם הפלשתים, **ועם כל דא** - ועם כל זה שבאו על בית שאול ועל ישראל כל הפורעניות האלה, **עדיין ההוא חובה הוה תלי על דוד לגבות מניה** - אותו עוון היה תלוי ועומד על דוד לגבותו ממנו, **עד דכל בנוי דדוד אתאבדו כיומא חד** - עד שכל בני דוד מתו ביום אחד, **ולא אשתאר מנייהו אלא יואש בלחודי** - ולא נשאר מהם אלא יואש בן אחזיהו לבדו **דאתנגיב** - שנגנב על ידי יהושבע, וזה היה מדה כנגד מדה, **כגוונא דלא אשתאר מאחימלך בר אביתר בלחודי** - כמו שלא נשאר מבית אחימלך אלא אביתר הכהן לבדו.

אף בזמן סנחריב עוד היה עומד עוון נוב לקטרוג על ישראל, כרמז בפסוק: **'עוד היום בנוב לעמוד'**.

ולא זו בלבד, אלא **ועד כען ההוא חובא הוה תלי** - ועד עתה [כלומר עד זמן

ומבאר את סוד הדבר, כי משה ובצלאל כחדא הוו - משה ובצלאל היו כבחינה אחת, כי משה לעילא - שורש משה היה בתפארת שהוא למעלה בבחינת הגוף, בצלאל תחתיה - ובצלאל תחתיו ביסוד שהוא סוף הגוף, ועל כן הם נחשבים בחינה אחת כי סיומא דגופא כגופא - סוף הגוף נחשב כמו הגוף עצמו.

באופן אחר מבואר ענין בצלאל ואהליאב, שזה היה בימין וזה בשמאל.

דבר אחר - פירוש אחר בענין בצלאל ואהליאב, הא אוקמוה - כבר ביארו אותו, דא ימינא - כי זה [בצלאל] היה בחינת ימין [חסד], ודא שמאלא - וזה [אהליאב] היה בבחינת השמאל [גבורה], ובלא חד - והכל אחד, ששניהם יחד נכללים ביסוד הכולל ימין ושמאל.

ומסיים ואומר: ובגין כך - ומפני סוד ענין זה נאמר: 'ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה' וגו', 'ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן' וגו', דהיינו שהיה בצלאל מצד הימין, ואתו אהליאב משלים אותו מצד השמאל.

במאמר הבא מבאר גם רבי יוסי את הפסוק 'כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' על פי מעשה הילדים שקלל אלישע.

מאמר נוסף כעין המאמר הקודם על הפסוק: 'כל הזהב העשוי למלאכה בכל מלאכת הקדש' וגו'. רבי יוסי פתח קרא באלישע - רבי יוסי פתח גם כן לבאר פסוק זה על פי הפסוק שנאמר באלישע, דכתיב: 'ויעל משם בית אל והוא עולה בדרך' וגומר.

ואומר רבי יוסי: מה שכתוב 'ונערים קטנים', הא אוקמוה - כבר ביארו שהכוונה שילדים אלו מנוערים הוו מכל

שהיה עמהם ונמצא אצלם, יהבו לארמת משכנא - נתנו אותו לתרומת המשכן, וקשה מנין היה להם זהב לתרומת המשכן, שהרי סלקא דעתך - וכי יעלה על דעתך דכד עבדו ית עגלא אשתבח עמהון דהבא - שכאשר עשו ישראל את העגל היה נמצא עמהם זהב בכתיהם, ואינן פריקו אודנייהו לנטלא ההוא דהבא - והם פרקו את נזמי הזהב שבאזניהם כדי ליטול את אותו זהב לעגל, דכתיב: 'ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניה', ודאי לא מסתבר כן, אלא על כרחך לא היה להם עוד זהב בכתיהם, ועל כן הוצרכו לתת את נזמיהם למעשה העגל, ועל דא אקדים דהבא דארמותא - ועל כן הוצרך הקדוש ברוך הוא להכין להם את זהב התרומה, לכפרא על עובדא דא - לכפר על מעשה זה של העגל.

במאמר הבא מבאר חזוהר את ענין בצלאל ומשה שעסקו במלאכת המשכן, שבצלאל שהיה בסוד היסוד הכין את מלאכת המשכן, ומשה שהיה בסוד התפארת הקים את הכל לאחר מכן.

(ובגין כך) חזוהר מפרש עוד בפסוק: 'ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה', שלפי שהיה בצלאל משבט יהודה שהוא מסטרא דמלכותא - מצד המלכות, על כן הוא עשה את המשכן.

ומה שכתוב 'עשה את כל אשר צוה יי את משה', דהא כל אומנותא דמשכנא אתתקנת בהו - לפי שכל מלאכת המשכן נתקנה במשה ובצלאל, ועל ידיהו - ועל ידיהם, כי בצלאל, איהו עביד אומנותא - הוא היה עושה את המלאכה, ומשה איהו אתקין בלא לבתר - ומשה היה מתקן ומסדר הכל לאחר מכן, בכך שפקד ומנה את מלאכת המשכן.

הכתוב באומרו 'ויראם', ומשיב: **אסתכל בהו** - שהתבונן בהם אלישע וראה דהא לית זרעא מתתקנא זמין לנפקא מנייהו - שהנה אין זרע מתוקן עתיד לצאת מהם, ואוקמוה - ודבר זה כבר ביארו אותו.

באופן אחר מבאר כי 'יראם' הוא רמז לכך שראה אלישע ברוח הקודש שהעיבור שלהם היה בליל יום הכפורים.

ביאור אחר כמה שכתוב: 'ויראם', **הא אוקמוה** - דבר זה ביארו אותו, שראה אלישע ברוח הקודש דאתעבידו בליליא דכפורי - שנעשו ילדים אלה בליל יום הכפורים, כלומר שעברו הוריהם על איסור תשמיש ביום הכפורים, ומזיווג זה נתעברו ילדים אלו, מיד שראה אלישע כך, 'ויקללם בשם יי'.

בדרך אחרת מבאר כי 'ויפן אחריו הכוונה שבדק אלישע לראות אם יענש על כך שיקלל את הילדים האלה.

ואומר רבי יוסי: **ורוא איהו בהאי קרא** - ויש סוד בפסוק זה, כי סוד מה שכתוב: 'ויפן אחריו' הוא, שאלישע **אסתכל בהו** - התבונן בילדים האלו **אי יתענש עלייהו** - אם יענש עליהם כשיקלל אותם, וזהו שכתוב 'אחריו', כלומר שבדק אם תפגע בו על ידי זה מידת הדין הנקראת 'אחוריים', **ואתפני מהאי** - וראה שיהיה פנוי ונקי מעונש עליהם, וזהו שכתוב: 'ויפן', ודוגמא לדבר **כמה דאת אמר** - כמו שנאמר: 'ויפן אהרן', ופירושו בזה **דאתפני מצרעתיה** - שנפנה מצרעתו, כלומר התרפא מצרעתו, **אוף הכא** - אף כאן אצל אלישע מה שנאמר 'ויפן', פירושו כי ראה אלישע שהוא **אתפני מעונשא דלהון** - פנוי ונקי מעונש עליהם אם יקלל אותם שימותו.

מלי אורייתא ומכל פקודי אורייתא - היו מנוערים וריקים מכל דברי תורה ומכל מצוות התורה, ומה שכתוב 'קמנים', ביארו שהם היו זעירי מדהימנותא - קטני אמנה, ואתחייבו בחיובא דהאי עלמא - והתחייבו בעונש העולם הזה, ובחיובא דעלמא דאתי - ובעונש העולם הבא.

'יצאו מן העיר' הוא רמז לכך שיצאו הילדים האלה מתחת רשות השכינה הנקראת 'עיר'. ומה שכתוב עליהם כי הם 'יצאו מן העיר', הוא רמז לכך שאלו הילדים נפקו מרוא דמהימנותא - יצאו מסוד האמונה, דהיינו יצאו מתחת רשות השכינה [מלכות] הנקראת 'עיר', והראיה לפירוש זה כי הנה **בתיב הכא** - כתוב כאן: 'יצאו מן העיר', **וכתיב התם** - וכתוב במקום אחר: 'ולא אבא בעיר', שסוד הפסוק הוא שהקדוש ברוך הוא [תפארת] אומר שלא יבוא להתייחד עם המלכות הנקראת 'עיר'.

'ויפן אחריו הוא רמז שבדק אלישע אם עתידים הילדים האלה לחזור בתשובה.

ועוד בדק אלישע, אולי ראוי שלא להענישם, שמא יחזרו בתשובה או יצא מהם זרע כשר, וראה שגם זה אינו, וזהו שכתוב: 'ויפן אחריו ויראם', פירוש: 'ויפן אחריו', **דאסתכל לאחורא** - שהסתכל אלישע לאחוריו לראות אי יחרון בתיובתא - אם הם יחזרו בתשובה **ואם לאו** - ואם לא יחזרו בתשובה.

'ויראם' הוא רמז לכך שראה אלישע שלא עתיד לצאת מהם זרע כשר.

וגם ראה שלא עתיד לצאת מהם זרע כשר שבשבילו ראוי שלא לאבדם, וזהו שכתוב: 'ויראם', ושואל: **מאי** - למה רומז

קדושת הבית

הכל הולך רק – לפי הגנים

הולך לפי הגנים, אם אדם בא מסבא טוב אז אפילו שיהיה באמצע קצת הסטה אבל הגנים טובים, אז רבקה היה לה גנים טובים, היא באה מנחור, תרח הוא היה רשע אבל עד תרח היה תשע דורות של צדיקים, תרח היה רשע הכי גדול בעולם, לכן הוא התגלגל באיוב, והיה מכה שחין.

עכשיו אברהם כבר בן מאה שלשים ושבע עברו בדיק ששים ושנים שנה, ששים ושנים שנה אז נחור כבר נהיה הרשע הכי גדול בעולם, עכשיו הוא רוצה לקחת את הנכדה של הרשע הכי גדול, אי אפשר להבין את זה, [ואברהם אומר לאליעזר] רק ממשפחתי תקח ומבית אבי תקח, אליעזר תולש את שערות ראשו יש לי בת צדיקה, היה לאברהם סמינר לבנות, והיא (- בתו של אליעזר) למדה בסמינר שלו, ואברהם בעצמו מסר שעורים בסמינר, אבל הוא לא רוצה, למה? כי הגנים לא טובים, ואם הגנים לא טובים אז לא יעזר שום דבר, היא תחזור לסורה, הילדים שלה יחזרו לסורה.

ה' אמר לו (-לאברהם) "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך" אברהם לוקח אתו רבבות גרים, היה לו מאה אלף גרים מכל הדתות בחרן, והיה אומר לכלם ה' צוה עלי לעזב את נחור ולעזב את תרח, לעזב את אבא ולעזב את האחים המתוקים שלו, היו לו אחים שהוא היה משחק אתם גלות כשהיה ילד קטן בגן ילדים נחור והרן.

אז היה לו (-לאברהם) אחים מתוקים הרן ונחור והוא עוזב את כלם, אנהנו מגיעים לחיי שרה אנהנו רואים שהוא אומר אולי אלי, אבל אלי כתוב רק בפעם השניה ולא בפעם הראשונה, אברהם אומר לו [לקחת אשה לבנו] "ממשפחתי ומבית אבי", ואליעזר לא מבין מה הוא מדבר אליו, הוא אומר לו ה' אמר לך "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך", תעזב את בית אביך, למה אתה אומר לי לחזור לשם, ואברהם אומר דוקא מבית אבי, כי זה

קדושת הצדיקים

הילולת החסד לאברהם

ר' אברהם אזולאי – כ"ז חשוון

[היהודים] החליטו ללכת לסמבטיון [להביא משם אחד שיעזור להם להילחם באויבים], ככה זה הספור, אז הסבא של החיד"א, |ו|, אז הסבא של ר' אברהם אזולאי, זה הסבא שלנו, אז הוא למד את השד"ר ששלחו אותו עכשיו לסמבטיון את השם המפרש, שהוא יוכל לעבר את הסמבטיון, את השם המפרש, כדי שהוא יוכל לעבר את הסמבטיון, הסמבטיון הפסיק לזקק אבנים, הוא עבר, הוא לקח ילדה בת 12 וחזר למרכש, הוא עוד פעם אמר את השם המפרש, והילדה נשארה במרכש, ובכל פעם שהיו באים להתקיף את מרכש היא עמדה על החומה, נתנו לה תרב עם שם הו"ה, היא עשתה ככה [– נפנוף באויר], על המקום כל הצבא נפל, כלם קבלו דם, כלם מתו (מעשה זה מובא בהקדמת ספר שפת אמת). (שעור מתשפ"ג).

עכשיו היה [היארציט של הרב אברהם] אזולאי – החסד לאברהם, אז התברר שיש פה שלשה מ[צאצאיו של] החסד לאברהם, החסד לאברהם היה לו הדבר הכי גדול שהיה בעולם, איך שהוא יורד מהאניה עם התפלין – האניה שוקעת, הוא החזיק את התפלין ביד. לכן החסד לאברהם – החתימה [שלו] זה אניה, החתימה של החסד לאברהם – אברהם אזולאי, הוא עשה חתימה של אניה, כי איך הוא ירד מהאניה לרציף לחוף – באותו רגע האניה שקעה וטבעה, היה לו גם שהיה לו את התפלין ביד, לא נשאר לו שום שום שום זכר מכל הרכוש, המליארדים שהיה לו... אז זה החסד לאברהם, שהוא קבור בחברון.

1 שאלתי "מי [פה] אזולאי?", אָמְרו: יוסף [אסולין] זה [נגד של רבי אברהם] אזולאי. הוא נגד של החיד"א, נגד של אברהם [אזולאי, מחבר ספר 'חסד לאברהם'], לכן הוא [יוסף אסולין] חזר בתשובה.

במרכש החליטו להחריב אותה, הגיעו כל הערביים מסביב, זה הפל בתוך הערביים – עיר יהודית, היה אפלו מלך יהודי, [אז הערביים] החליטו להחריב אותה, אז

מילתא דבר יהותא

6: יותר ויותר דתיים 'לייט' הופכים לאחרונה – לדתיים 'זיר'...



7: שאלה לאלה שיש להם ידע במכוניות: אני רוצה לקנות רכב בסביבות עשרים וחמש אלף שקל – איך אני משיג את הכסף???



8: האמא אומרת לילד: אל תחכה לרגע האחרון. הילד: למה הוא לא יגיע?...



9: אשה לבעלה: קשה לי מאוד לנשום... הבעל לאשה: יקירתי! אל תעשי מה שקשה לך...



10: שאלה: מה ההבדל בין 'שפוצניק לרופא'? תשובה: שיפוצניק מכסה את הטעויות שלו בבטון – הרופא מכסה אותן באדמה...



1: דוברות בני ברק: פצוע אחד קל – ושלוש מאות חולדות נפגעי חרדה...



2: המנצחים הגדולים של הניצחון של טראמפ – זה העיתונים החרדיים... שכעת לא יצטרכו 4 שנים לצנור את תמונת נשיא ארה"ב.



3: ארצות הברית, מדינה בלי 'יועמשי'ת, ועוד מתיימרת להיקרא 'דמוקרטיה' – בושה!!!



4: כמצביע ליכוד כל השנים, נתניהו פשוט 'איבד' את זה... הוא צעק היום מעל בימת הכנסת: "אף אחד לא מטומטם פה" – בו בזמן שיאיר לפיד יושב במליאה...



5: אם לפיד הוא 'ראש' האופוזיציה – אז כבר מי יכול להיות 'זנב' האופוזיציה?...



קדושות הצדיקים

הצדיק מראה לך – שאתה כלום

לראות שאני לא שווה כלום, אדם מרגיש הייתי בציון, התפלה שלי התקבלה, הרבה תקן אותי, הרבה לא יכול לתקן ככה, הרבה אומר אני יכול לתקן רק את מי שמרגיש שהוא לא שווה כלום.

הרבה מראה לך כשאתה מגיע לציון שאתה לא שווה שום דבר, שכל החיים שלך עשית עברות, ואתה צדין בתוך התאוות, ואתה לא מצליח לצאת מזה, כתוב בתורה ס"ז חלק ב', ש'בראשית' זה 'לעיני כל ישראל', שעל ידי הצדיק נהיה לעיני כל ישראל, שהצדיק הוא הבראשית, הוא הראש בית, שהוא מראה לך איפה אתה נמצא, הוא מראה לך את הארבע יסודות, הוא מראה לך שאתה בתוך כל התאוות. (מעלות הצדיקים).

זה הענין של צדיק בן צדיק, וצדיק בן רשע, רש"י בפרשת תולדות (בראשית כה, כא) אומר: אין דומה תפלת צדיק בן צדיק לתפלת צדיק בן רשע, אז מסביר האמונת משה מאלכסנדר, שזה בדיוק הפוך, כיון שאם הוא צדיק בן צדיק אז הוא אומר אני לא שווה כלום, רבקה היא שווה יותר, הוא גורם הפוך, שהענין הוא שאינו דומה תפלת צדיק בן רשע לתפלת צדיק בן צדיק, אז רבקה אמרה אני לא שווה כלום היא אומרת אני בת של רשע, אחות של רשע, מה אני שווה, אז ברגע שבו אדם מחליט אני לא שווה כלום, הוא זוכה שהתפלה שלו תתקבל.

לכן כשבאים לציון, כל הענין בציון זה



היעזר להורים



ללמוד את הפרשה עם הילדים

צריכים לדעת את החדושי הרי"ם על הפרשה, את הכל צריכים ללמד עם הילדים, הילדים לא יודעים פרשה, לא מכירים פרשה, בכלל לא יודעים שיש פרשה בעולם, שובו בגים אני יודע לא לומדים פרשיות אבל מתר, אפילו שהרב אומר לא ללמד אבל מתר כן ללמד, פה מתר לכם ללכת נגד הרב, פה מתר לכם לשמע לשון הרע על הרב, אם הרב יגיד לכם לא ללמד פרשה אתם יכולים לשמע את הלשון הרע ולהגיד דוקא כן ללמוד את הפרשה, אז יש חיי שרה ובכלל לא יודעים מה כתוב בחיי שרה. לא יודעים למה אליעזר חוזר פעמים על השליחות שלו. (שעור מתשפ"ב).

אליעזר [עבד אברהם] מגיע [לרבקה], ומה הוא רואה? את עשו, אליעזר אומר אולי אבל אלי [בכתיב חסר בלי ו] כתוב בפעם השניה, אומר הרבי מקוצק למה בשניה, אני לא יודע אם אתם לומדים חמש, בשובו בגים לומדים חמש? לומדים לפעמים? יש פרשת חיי שרה, אני לא יודע אם לומדים בשובו בגים חיי שרה, צריכים לדאג שילמדו שיתחילו ללמוד את הפרשה ולדיק ולדעת, אליעזר אומר "אלי" אז למה זה כתוב [בכתיב חסר] בפעם השניה ולא בפעם הראשונה? זה הרבי מקוצק. יש עמוד האמת של הרבי מקוצק שיהיה כאן מנח עמוד האמת, את הכל צריכים ללמוד,

קדושת הבית

האשה עולה על האיש – בנתינת צדקה

העננים מגיעים מהצד של האשה, הם הבינו כבר את הכל והם ירדו למטה. אחרי רבע שעה ירדו אבא חלקיה עם אשתו, הם אומרים כן תלינו כביסה, הם אומרים לו תשמע אתה לא תרמה אותנו, אנחנו ראינו את הכל, הצענו מחר המנעול, רק תגיד למה העננים הגיעו מצד האשה ולא מצדך, הוא אמר כי היא נותנת תמיד אכל לעניים, אני נותן שם עשר אגורות או עשר שקלים הוא הולך אני יודע מה משחק בקלפים במקום לקנות אכל, אבל היא נותנת לו את האכל ממשי, בגלל שהיא נותנת את האכל ממשי, העננים מגיעים מצדה. כך כתוב בגמרא, ספר ספורים, תמיד העננים באים מצד האשה. וזהו "כי מברכיו יירשו ארץ". (מסע אל השורשים).

כי האשה היא רק נותנת צדקה, היא רק מכינה אכל, אבל בזה היא עולה על האיש. כתוב אבא חלקיה שלא היה גשם שלחו אליו חכמים שיתפלל שיורד גשם, הוא אמר לאשתו הם ראו מהחלון מגיעים תלמידי חכמים: בואי נעלה לנג להתפלל עד שהם יגיעו כבר ירד גשם ונגיד להם שיורד גשם ולא צריך את תפלתינו, הם עלו מהר מהר לנג והם מגיעים ודופקים בדלת, לא פותחים, טוב, נכנסים הכל ריק, הם עלו במדרגות, אמרו אולי הם על הנג אולי הם תולים כביסה אני לא יודע, עלו על הנג הדלת סגורה, הם הסתכלו מחר המנעול הם רואים שהם מתפללים ופתאום הם רואים את

קדושת זה מרה

קהלת פרק יב, תתקפ"ט), יראת שמים זה שלומדים קצות החשן,

הרבה אומר בלי זה אי אפשר לקבל יראת שמים היום, פעם עוד אנשים נדבקו בגמרא, נדבקו באותיות הקדושות, היום את הספור הכי קל אדם מתקשה לקרא, כי אין מח, אין כלום, המם צריך להדבק באותיות, אין מח, אז רק הקצות החשן יכול לחדש את המם, בלי הקצות החשן אין מח, אין כלום, אין שום דבר. (מסע אל השורשים).

בלי הקצות החושן – אין כלום

צדיק יש לו הבל פה קדוש, אז שלש מלים זה מספיק להמס את כל הרע, להמס את כל הנאווה, שאדם בכלל לא ירצה להסתכל, כי הוא רק רואה שדים ורוחות, הוא לא רואה בני אדם, הוא רואה שדים ורוחות, עד תחית המתים יראו שדים ורוחות, לכן אסור אף פעם לפתח את העינים, כי אפה רואה שדים ורוחות, ואז הבל פה לא קדוש, מי שיש לו יראת שמים דבריו נשמעים (ילקוט שמעוני,

קדושות המידות

מעלת "מערת המכפלה"

המכפלה, שבע שנים הוא השתטח על המערה, יום יום, לילה לילה, הוא לא עזב את המערה. אי אפשר לקבל מלכות רק אם אדם משתטח על מערת המכפלה, יום ולילה להשתטח על מערת המכפלה יום ולילה להשתטח על קברי אבות. כי מערת המכפלה זה שערי גן עדן, כמו שכתוב בלקוטי ר' לוי יצחק (בפרשת ויצא) שמה זה "הר גלעד" (בראשית לא, כא)? זה הר גלעד כפשוטו, אבל הר גלעד זה הגל-עד, זה העדיון, זה השערי גן עדן (חסר הסוף). (מסע אל השורשים).

מי שהולך עם הצדיק הוא יחזר בשלמות, הוא יעבור את כל המלחמות ואת כל הקרבות, עשו בשום אופן, הוא רוצה להקבר במערת המכפלה. בסוף הראש שלו - של עשו ער, כיון שהיה לו כזה השתוקקות, כזה רצון אמתי להקבר במערת המכפלה, הוא זכה שהראש נקבר בה, לכל הפחות הראש יקבר, והראש נפל לחיקו של יצחק. כי באמת כל העבודה שלנו זה רק להיות במערת המכפלה, כמה שיותר, כמו שכתוב בזהר חיי שרה שכשדוד המלך היה בחברון שבע שנים הוא השתטח על מערת



>>> אדם שיפץ את ביתו,
שבר קיר ומצא מאחורי
מטבח משנת 1857.

וינה: שרברב ששיפץ דירה מצא מאחורי קיר ששבר תיבה עם מטבעות זהב עתיקים מתוארך מלפני יותר מ-300 שנה. לפי החוק האוסטרי שליש מהמציאה שייכים למוצא והשאר לבעל הנכס. שווי המטבעות משוער 2.3 מיליון יורו.

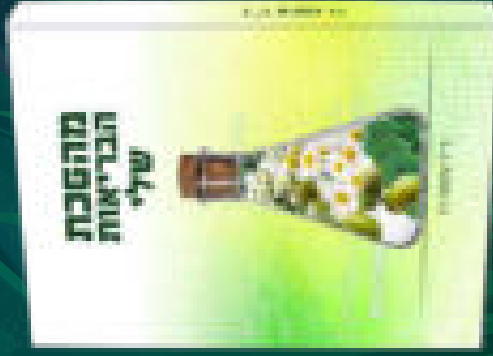


בקורב יופיע

ספר מבריק, סיפור חיי הסופר ד"ר איתמר רז MD, לאחר 18 שנות ניסיון ברפואה, ולימוד של תרפיות רבות נוספות. ד"ר רז מעניק מכל הלב והידע עצות רפואיות, למניעה וריפוי ממחלות רבות, שמירת הבריאות, עצות אכילה בריאותית, אורח חיים בריא, ערך תזונתי של מאכלים, תוספי תזונה עתיקים ומחקרים חדשניים, רפואת הרמב"ם, עצות להרזיה והפסקת עישון, סקירה של שיטות של רפואה טבעית רבות, עצות לרפואת הנפש והנשמה כולל תרגילי תרפיות ודמיון מודרך, חיוניות והתבוננות!

עבודה של 10 שנים כתיבה ועריכות רבות: ד"ר רז חי את תורת הרפואה שהוא מייצע... אני מציע לכולם לחוות את מהפך הבריאות שלהם ולכן קראתי לספר...

מהפך הבריאות שלי!
מומלץ לכל בני הבית!
חוויה בריאותית נפלאה מכל הבחינות!



בשורות טובות! וזאת!

קו הבריאות של ד"ר רז מתחדש!

עשרות שיעורים
של עצות לגוף
ונפש!

עדכוני בריאות
חשובים מאוד
לחורף!

שיטות טיפול
מומלצות!

מוצרי טבע
נבחרים!

שמרו את המספר ותיכנסו בכל עת:

02-3011-745